

PROČ POTŘEBUJEME ÚSTAVNÍ DEFINICI MANŽELSTVÍ

Sborník příspěvků z mezinárodního semináře Aliance pro rodinu, z.s.
pod záštitou předsedy ústavně právního výboru Marka Bendy, poslance
Aleše Juchelky a poslance Marka Výborného, konaného 4. dubna 2019
na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

© 2019 *Autoři jednotlivých příspěvků*

Pro Alianci pro rodinu, z. s. vydal
Andrej Kutarňa – Edice ASK, Nová Ves pod Pleší 2019

ISBN 978-80-907427-1-0

Úvodní slovo

MAREK BENDA

PŘEDSEDA ÚSTAVNĚ PRÁVNÍHO VÝBORU POSLANECKÉ SNĚMOVNY

Všechny vás tady vítám, nacházíme se na půdě klubu ANO, v jejich zasedací místnosti. Vítám Patrika Nachera jako jednoho z bojovníků za naši ústavní definici manželství a poslance za ANO, který je tady místo Aleše Jučelky. Ten se nemůže účastnit tohoto semináře z důvodu zahraniční pracovní cesty.

Jsem hluboce přesvědčen, že dnešní tažení progresivistů za redefinici manželství vůbec není o právech a zájmech gayů a leseb. To by se dalo určitě upravit i jinak, a právě reakce skupiny *Jsme fér* na návrh Patrika Nachera mě přesvědčila, že obhajoba práv menšin vůbec není v plánu těchto aktivistů. Jejich cílem je destrukce západní společnosti tak, jak ji po tisíciletí známe a vytvoření nového člověka (ostatně zcela v duchu marxistických tradic).

Spolu s Markem Výborným jsem jedním ze spolunavrhovatelů ústavní novely, která by měla ústavně vyjádřit to, co asi všichni přirozeným rozumem poznáváme. V současné době se ale zdá, že přirozený rozum často selhává. Je tedy třeba otevřeně a v nejvyšším zákoně země vyslovit, že manželství je svazek muže a ženy. Je to něco, o čem bychom možná ještě před 10 a určitě před 100 lety ani nepřemýšleli a neměli pocit, že něco takového potřebujeme psát do Ústavy. Dnes se bohužel ukazuje, že opak je pravdou..

Tím hlavním důvodem, který vidím já, je právě ústavní riziko nebezpečí aktivismu soudního charakteru, které jsme zažili už ve Spojených státech - rozhodnutím Nejvyššího soudu Spojených států; zažili jsme ho v Rakousku v rozhodnutí rakouského Nejvyššího soudu. Toto nebezpečí spočívá v obcházení demokracie/demokratických principů. Některé sporné věci mohou projít ve Sněmovně a posléze v Senátu, můžeme s nimi nesouhlasit, ale pořád jsou ještě nějakým politickým rozhodnutím, ke kterému se přiklonila demokratická většina v zemi. Nesmí být určovány soudním aktivismem. Nemá docházet k tomu, že se někde tři soudci (nebo pět nebo devět) rozhodnou, že oni si myslí, že slovo manželství je třeba předělat. Pokud ostatní nepřipustí, že do něj mohou vstupovat osoby nejrůznějších představ o světě a představ o spolužití ve světě, takže je to špatně.

To je podle mého názoru hlavní důvod, proč jdeme cestou novely Ústavy. Dnešní seminář jsme pak svolávali - děkuji *Alianci pro rodinu* za jeho organizaci - , abychom měli možnost vyslechnout také zahraniční případy a příklady, které ukazují na to, že se nejedná o pouhou snahu o redefinici slova nebo o tzv. zabránění diskriminaci; nejde jen o svazky dvou mužů a dvou žen a jejich důsledky. Společenské dopady jsou mnohem zásadnější a míří přímo na rodinu jako základní buňku naší společnosti, kterou mají dále rozmělnit a v posledku prohlásit za zbytečnou se všemi důsledky, které tím společnosti hrozí. Teď jsem tady odpovídal na dotaz, jestli pokládám za diskriminaci, když dva muži a dvě ženy nemohou vstoupit do manželství. Nechápu, v čem by domnělá diskriminace měla spočívat, prostě tomu nerozumím; nevím, co taková ‚diskriminace‘ znamená. Nám jde o to, abychom si na příkladech ze zahraničí, které zazní v druhé části, ukázali, že redefinice manželství má hluboký dopad na společnost jako celek a hluboký dopad na právo na svobodu názorů, ponechám-li stranou vyznání. Mezi takové názory patří například přesvědčení, že manželství může uzavřít pouze muž se ženou. Děkuji za pozornost a všechny vás tady vítám.

Rodina a manželství si zaslouží ochranu nikoli experimenty

MAREK VÝBORNÝ

ZÁSTUPCE SKUPINY PŘEDKLADATELŮ SNĚMOVNÍHO TISKU 211

PŘESEDÁ KDU-ČSL

V Poslanecké sněmovně se neřeší pouze daně, rozpočet, dálnice nebo míry emisí skleníkových plynů. Jsou i návrhy, které můžeme zařadit jednoznačně do kapitoly „hodnotové politiky“. Příkladem je aktuálně například návrh novely Listiny základních práv a svobod. Ta chce doplnit ochranu rodiny na úrovni ústavního pořádku, zakotvenou článkem 32., o ochranu jednoho ze základních stavebních prvků úplné rodiny, jímž je manželství muže a ženy.

Potřeba poskytnout manželskému svazku muže a ženy, zvláštní uznání a ústavní ochranu je v dnešní turbulentní době aktuálnější, než dříve. Téměř ve všech sférách života se setkáváme se snahami o relativizaci a bourání vzorů, ať již sebelépe osvědčených. Je proto nanejvýš žádoucí, aby pravou podstatu, význam a důležitost tohoto svazku reflektoval i dokument, který zakotvuje ty nejvyšší a nejposvátnější hodnoty, na nichž stojí naše společnost a náš právní řád. Tímto dokumentem je právě Listina základních práv a svobod.

Je třeba říci, že se já, KDU-ČSL a skupina dalších předkladatelů jasně, srozumitelně, ale zároveň slušně a kultivovaně stavíme na stranu tradiční stabilní rodiny postavené a definované jako otec, matka a děti. Jednoznačně odmítáme relativizaci hodnoty manželství a představu, že by mohlo být svazkem kohokoli s kýmkoli.

Realita bohužel nedopřává štěstí v podobě úplné rodiny a šťastného manželství každému. Prožívá-li rodina v dnešním světě, Českou republiku nevyjímaje, určitou krizi a erozi, není úlohou státu na její podporu rezignovat, nýbrž jí tím více a intenzivněji podporovat. K tomuto cíli, k vytváření pozitivních vzorů, směřuje i tato novela. Manželství muže a ženy má potenciál naplnit všechny hlavní funkce rodiny, zvláště pak přivést na svět další generaci a vychovat ji v nenahraditelné, vzájemně nezastupitelné a komplementárně působící mateřské i otcovské lásce i vzoru. Institut manželství muže a ženy, který se v průběhu dějin mimořádným a dlouhodobým způsobem osvědčil,

si zaslouhuje tu nejvyšší ochranu a úctu, nikoliv svévolné experimenty a pokusy „vylepšit“ a přetvořit jej podle momentálních krátkodobých trendů.

Opakovaně ve veřejných vystoupeních uvádíme, že manželství není právem. Jeho účelem není ošetřit vztah dvou lidí, kteří se mají rádi. Manželství je jedinečné společenství muže a ženy, které má svoji nezastupitelnou hodnotu, je to dar a poslání. Nevedeme debatu o právech menšin, ale o zásadních společenských hodnotách! V tomto smyslu na nikoho neútočíme, odmítáme přízviska homofobů apod. A to i proto, že si vážíme každého člověka, respektujeme různé formy lidského soužití a jejich vlastní hodnotu, ale hájíme manželský svazek, který je základem tradiční rodiny s veškerým jejím posláním. Krásně to vystihl jeden tweet: „Jsem vdaná. Za muže. Pořád jednoho, toho samého už 27 let. Máme tři děti a všechny jsou naše. Vlastní. Vím, jsem rebel!“ Toto se nesmí stát v naší společnosti normou.

Zároveň je třeba připomenout, že debata se nevede o právech dítěte. Dítě, lidský život, je dar. A jako takový se nesmí stát předmětem obchodu, objednávky, sociálního inženýrství, vyvzdorovaného práva. Odmítáme směřování k hédonistické společnosti, kde nikomu není upřeno vůbec nic a pod pojem „právo na“ se schová úplně vše. Na dítě není nárok či právo. Je plodem vzájemné lásky manželů. A my se hlásíme k tomu, aby to takto i zůstalo.

Současně je ale třeba si přiznat, že dnešní krizi rodiny skutečně nezpůsobují homosexuální páry. Bylo by laciné a nepoctivé to na kohokoli házet. Za to si můžeme my sami, manželské páry, rodiny. Sami svojí vlastní nezodpovědností, nedostatkem péče o vztahy v rodinách, důrazem na nárokovou mentalitu. Celá debata je tedy hozenou rukavicí i nám, kteří hájí tradiční pojetí manželství a rodiny. A současně i nám zákonodárcům, abychom maximálně z různých úhlů podporovali rodinu, roli a pozici matek stejně jako roli otců při výchově dětí.

Několik poznámek na obranu manželství

JUDR. JAKUB KŘÍŽ, PH.D.
ADVOKÁT, VYSOKOŠKOLSKÝ PEDAGOG

Pojem manželství

ČLOVĚK JAKO BYTOST NAVAZUJÍCÍ VZTAHY

Člověk je bytost z povahy společenská: svého naplnění nemůže dosáhnout sám, ale spolupracuje na něm s ostatními lidmi. Nutně proto navazuje vztahy a vytváří společenství a společnosti. Mnohé z nich jsou neformální povahy a společnost nemá potřebu regulovat jejich podobu právní cestou. To se týká například přátelství, které je jedním z nejcennějších mezilidských vztahů.

Mnohé jiné projevy lidské sociability jsou naopak právně upraveny. Svůj výraz nacházejí například v konceptu právnické osoby (spolky, obchodní společnosti), závazkových právních vztahů (vztahy mezi účastníky obchodu), absolutních práv či rodinného statusu (vztah rodič – dítě).

Každý právní institut má přitom svůj účel a s ohledem na něj je upraven. Právní úprava vztahů mezi společníky obchodní společnosti tak zcela opomíjí otázku vzájemné věrnosti či spolužití a soustředí se výhradně na otázky rozhodování, jednání navenek a na ekonomické vztahy.

VZTAH VÝJIMEČNÉ POVAHY

Mezi mnoha vztahy vytvářenými člověkem však existuje takový, který nese zcela zvláštní znaky. Jeho účastníci spolu úplně sdílejí celý život včetně jeho nejintimnější součásti v podobě sexuality. Jedná se o vztah výlučný a trvalý, neboť sdílení všeho vylučuje dělení se s někým dalším. Toto vzájemné sdílení na úrovni duševní i tělesné je otevřeno plodnosti: jeho plodem (nikoliv však nutnou podmínkou) jsou děti počaté při vzájemném tělesném sdílení.

Úplně tohoto vztahu jej odlišuje od všech ostatních. Nezahrnuje pouze duševní složku osoby (jako přátelství), ale také jeho složku tělesnou. Nejde jen o určitou složku tělesnosti, ale o její plnou tělesnou odevzdanost. Takového tělesného sjednocení jsou účastníci vztahu schopni s ohledem na vzájemně se doplňující pohlavní uspořádání. Toto tělesné sjednocení přitom podtrhuje

nesoběstačnost člověka v některých svých významných biologických funkcích. Přestože ve většině z nich je soběstačný, tak pokud jde o předávání života, nevystačí si sám. Potřebuje spolupráci s osobou opačného pohlaví. Bez toho není předání života sexuálním aktem možné.

Zaměření na děti tak není nahodilým znakem takového vztahu, ale jeho hlubokou předurčeností či daností. Nejde zde o děti jako o obecný princip, ale o zaměření ke zplození a výchově vlastních dětí. Tedy děti, které se rodí ze vztahu a do vztahu v důsledku milostného aktu. Nejde o děti „vzniklé“ jinak a jinde a do tohoto vztahu dodané z vnějšku.

Realita takového vztahu mezi dvěma osobami se označuje pojmem manželství.

Z popsaného pak vyplývá, že této reality jsou schopni pouze muž a žena.

VNITŘNÍ USPOŘÁDÁNÍ MANŽELSTVÍ

Z pochopení, že manželství představuje společenství muže a ženy, které je dovršeno a stvrzováno plodícím manželským aktem, vyplývají určité požadavky na vnitřní uspořádání takového mezilidského vztahu.

Předně jde o požadavek stability a vzájemné věrnosti. Oba korespondují jak s úplným odevzdáním manželskému partnerovi (zůstátopolu „v dobrém i ve zlém“, nebo dokud manžele „smrt nerozdělí“), tak se zaměřením na děti, které mají nezczizitelné právo vyrůstat ve své biologické rodině se svými biologickými rodiči.

Právní řády reflektují důležitost manželství. Poskytují mu mimořádnou ochranu. Český občanský zákoník tak staví na povinnosti manželů navzájem se ctít, být si věrni, žít spolu, vzájemně respektovat svou důstojnost, podporovat se, udržovat rodinné společenství, vytvářet zdravé rodinné prostředí a společně pečovat o děti (§ 687 odst. 1 občanského zákoníku).

Zvláštní význam manželství mezi ostatními právně uznanými mezilidskými vztahy a jeho specifická vnitřní struktura vedou zákonodárce ke zvýšené pozornosti, kterou věnuje uzavření manželství. Ke vstupu do manželství se proto vyžaduje svoboda. Tato svoboda se také zákonnou normou zajišťuje (srov. § 656 odst. 1 občanského zákoníku). Manželství je ze své povahy veřejným aktem, pro který společnost vyžaduje dokonce přítomnost dvou svědků („sňatečný obřad je veřejný a slavnostní; činí se v přítomnosti dvou svědků“, § 656 odst. 2 občanského zákoníku).

POJMY OZNAČUJÍ REALITU

Pojmy jsou jednotky našeho myšlení a označují určitou skutečnost. Pojem pes označuje něco konkrétního a pojem klavír také. Zákonodárce může sice stanovit a vynucovat povinnost používat výraz pes pro klavír a naopak, tím

ale nic nezmění na objektivní existenci psů a klavírů a na tom, že psy je nutné venčit, zatímco klavíry ladit.

Zastánci redefinice manželství vycházejí z přesvědčení, že manželstvím je cokoli, na čem se společnost usnese, že jím bude. Z hlediska státního vynucování to jistě může být pravda (stejně jako se může společnost usnést, kdo je člověkem a kdo nikoliv a stát tak některé lidi za lidi považovat nemusí), z hlediska objektivních struktur skutečnosti nikoliv. Stát v takovém případě pouze zastírá skutečnou realitu, mate pojmy a institucionalizuje nespravedlnost.

DVĚ OSOBY STEJNÉHO POHLAVÍ NEJSOU MANŽELSTVÍ SCHOPNY

Výše popsaného vztahu, který označujeme pojmem manželství, nejsou osoby stejného pohlaví schopny.

Mohou sice navázat subjektivně hluboký mezilidský vztah, nejsou však objektivně schopny vztahu komplexního zahrnujícího jak duševní, tak tělesný rozměr lidské existence. V sexuální oblasti u nich nedochází k tělesnému sjednocení: zjevně spolu nesdílejí celou svoji sexualitu společně s její plodivou potencí.

Stejně tak nemůže ze vztahu dvou osob stejného pohlaví vzejít dítě.

Obě tyto skutečnosti dávají zcela odlišnou strukturu vztahu dvou osob stejného pohlaví. Nenajdeme zde ani rozumný důvod pro výlučnost takového vztahu (vztah pouze mezi dvěma osobami), pro jeho trvalost, povinnost žít spolu, být si věrni atd. Tyto znaky, které vyplývají z přirozené povahy manželství, nemají v případě stejnopohlavních svazků stejný vztah k jeho vnitřní povaze.

K některým argumentům revizionistické kampaně

STEJNÁ LÁSKA, STEJNÁ PRÁVA

Ústředním mottem kampaně se stalo, že „láska je jedna a nemá hetero nebo homo verzi, tak i manželství má být jen jedno“.

Tento slogan vychází z pojetí manželství jako svazku dvou zamilovaných, kteří spolu chtějí sdílet výhody i obtíže společného života. Jsou-li zde dvě takové osoby, stát jim má poskytnout odpovídající právní nástroj, který jim umožní takový svazek formalizovat. Stát má prý mít totiž zájem na tom, aby vztahy milujících se osob byly oceňovány. Veřejná moc by měla prý vycházet vstříc potřebám účastníků svůj vztah právně uspořádat. Tímto nástrojem se má stát institut manželství.

Ani milostné vzplanutí, ani touha žít společně nejsou podstatným prvkem manželství. Naplňovat tyto potřeby mohou v současné liberální společnosti

lidé s kýmkoliv a v jakémkoliv uspořádání, přičemž soukromé právo jim poskytuje dostatečné prostředky, aby své vztahy uspořádali také v právní rovině. Oba motivy ani neposkytují dostatečné důvody pro mimořádný zásah státu, který by vytvořil zvláštní právní institut.

DISKRIMINACE

Současný stav, kdy osoby stejného pohlaví nemohou uzavírat manželství, ale pouze registrované partnerství, označuje revizionistická kampaň údajně za diskriminační. Ten je vystaven na falešném předpokladu, že jakékoliv rozdílné zacházení je nespravedlivé.

Základním předpokladem nespravedlivé diskriminace je vždy srovnatelná situace. Jestliže společnost uděluje manželství specifické postavení s ohledem na jeho účel (společenství celého života, včetně tělesné dimenze, a zaměření k dětem) a osoby stejného pohlaví nejsou tohoto účelu schopny dosáhnout, není diskriminace pojmově vůbec možná.

Neobstojí ani argument, že k tomuto odlišnému zacházení dochází z důvodu sexuální orientace. Heterosexuální orientace není podmínkou uzavření manželství, tak jako homosexuální není jeho překážkou. Státní autorita se přeci při uzavírání manželství mezi mužem a ženou totiž o jejich sexuální orientaci vůbec nezajímá. Docela jí stačí, že přichází se zájmem o sňatek žena a muž.

DĚTI

Častým argumentem ve prospěch redefinice manželství je ochrana dětí, které se již dnes v některých stejnopohlavních vztazích vyskytují.

Argumentuje-li se právy dětí, pak je třeba na prvním místě upozornit, že dítě má především „právo znát své rodiče“ a také má „právo na jejich péči“ (čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Stejnopohlavní páry nikdy spolu nevytvoří rodiče dítěte.

Děti jsou do prostředí stejnopohlavního páru vždy „dodány“ z venku: například z dřívějšího heterosexuálního vztahu, prostřednictvím in vitro fertilizace za pomoci pohlavních buněk třetí osoby, nebo jsou nakoupeny prostřednictvím náhradního mateřství.

Děti ve stejnopohlavním manželství nejsou plodem vzájemné lásky partnerů. Situace, kdy se v jejich vztahu vyskytují, jsou z povahy věci mimořádné a je třeba je za mimořádné pokládat i z hlediska právního. Nakonec zakládat nepřímou nějaké „právo“ stejnopohlavních partnerů na dítě by znamenalo upřednostnit jejich zájmy před zájmy dítěte.

MANŽELSTVÍ SE VYVÍJÍ

Často se používá argument, že manželství se v průběhu staletí vyvíjelo – je tedy na místě, aby vývoj pokračoval dále. Novým stupněm vývoje má být manželství osob stejného pohlaví.

Nelze upřít, že právní úpravy manželství skutečně procházejí vývojem. To se ale týká toho, jak je manželství upraveno (např. jaká mají manželé vzájemná práva). V našem civilizačním okruhu ovšem nelze historicky vystopovat jakýkoli vývoj ohledně toho, co manželství je (svazek jedné muže a jedné ženy). V této oblasti k žádnému vývoji zcela jistě nikdy nedošlo. Z toho vyplývá, že návrh na redefinici představuje radikální změnu celého paradigmatu.

NA PŮLI CESTY

Pro úplnost je nakonec třeba zmínit i jistou logickou nedůslednost zastánců redefinice manželství.

Všechny jimi uváděné argumenty by totiž mohly platit nejen pro vztahy dvou osob stejného pohlaví, ale i pro řadu dalších mezilidských vztahů, jako jsou například polyamorní vztahy či vztahy nemanželských osob z různých důvodů společně pečujících o děti. Ty však mají být i nadále z okruhu kandidátů manželství vynechány. Stojí za pozornost, že např. v USA již zaznívají požadavky na tzv. minimální manželství, ve kterém jedinci mohou mít manželský vztah s více než s jednou osobou, recipročně či asymetricky, bez ohledu na pohlaví a na počet stran, na povahu vzájemného vztahu a na to, která práva a povinnosti spolu vzájemně sdílejí. Pokud bychom proto důsledně prodloužili logiku zastánců reformy manželství i na tyto situace, stane se z manželství právní pojem vpravdě velmi vzdálený svému původnímu účelu.

Důsledky legální redefinice manželství

JDE O SYMBOL

Skutečným důvodem pokusů o novou definici manželství je proto především symbolická hodnota manželství. To tvrdí dokonce sami zastánci, když odmítají materiální „zrovnoprávnění“ registrovaného partnerství s manželstvím. Registrované partnerství už nestačí. Požaduje se rovnou manželství.

Hlasování o stejnopohlavním manželství tak už není hlasováním o svobodném výběru životního stylu, ale o tom, zda se osobám stejného pohlaví poskytnou exkluzivního postavení, které dosud v celých dějinách bylo vyhrazeno manželství v jeho původním významu.

Redefinice manželství je tak především symbolem snahy o budování nového světa. Není však pravdou, že jde o změnu, která některým „určitě pomůže“, ale „nikomu přeci neuškodí“.

DALŠÍ OSLABENÍ RODINY

Předně jde o další oslabení rodiny. Jistě nikoliv první: rodina je oslabována již po desetiletí. Oslabuje ji na prvním místě stále větší materializace společnosti.

Na druhém místě rodinu oslabuje sobectví a ochablost v postojích oběti a věrnosti. Zde je třeba připomenout, že stát, namísto aby autonomii rodiny respektoval, vytrvale usiluje o to přebírat výchovné poslání rodiny. Nakonec třetí oslabení vychází z toho, že škola již v raném věku dětí zavádí sexuální výchovu, čímž ji vytrhuje z rodinného prostředí. Místo výchovy nastupuje výcvik, jemuž chybí intimita rodiny a vazba na vztah něhy a lásky, které dítě může v rodině zažívat.

NEDISKRIMINOVAT NEBUDE SNADNÉ

Kulturní prostředí našeho života mimo jiné ovlivňují také právní normy. Redefinice manželství přinese změny v tom, co je dnes považováno za ideál rodinného uspořádání. A dá se očekávat, že se nestabilita manželství ještě zvýší.

Současně bude rozostřen ideál rodinného uspořádání ve formátu „matka – otec – děti“. Nejrůznější modely rodinného uspořádání budou považovány za rovnocenné. A to i proto, že také stejnopohlavní páry budou požívat privilegia manželství.

Aby nedocházelo k verbální diskriminaci stejnopohlavních „rodičů“, potlačilou se v některých zemích používání standardních termínů otec a matka a nahradily je rodičem A, rodičem B (případně také rodičem C). To má vážný dopad. Rozdíl mezi matkou a otcem pozná i malé dítě. Ale použitím pojmů jako jsou rodič A a rodič B se právní významy vzdalují dětskému světu.

Na druhou stranu se nejspíše bude muset nově rozlišovat, o jaký typ manželství půjde: zda heterosexuální či stejnopohlavní. Každé z nich bude mít totiž jiné potřeby. Ve výsledku se tak může stát, že míra „diskriminace“ nakonec ještě vzroste.

LEGALIZACE OBCHODU S DĚTMI A ŽENAMI

Budou-li požívat stejnopohlavní vztahy stejného statusu jako manželství, bude jejich svazek společensky chápán jako cesta k založení rodiny a k řádné výchově dětí (§ 655 občanského zákoníku). Dá se očekávat, že tím bude silít tlak na legitimizaci různých způsobů obstarávání dětí do těchto svazků.

V českém právní řádu tak stoupne tlak na legalizaci tzv. náhradního mateřství (pronájmu dělohy). V něm je dítě chápáno jako předmět obchodu. Budoucí „rodiče“ si objednávají jeho početí i odnošení. Ženě je upřeno, aby se stala dítěti matkou. Je degradována na pouhý výrobní prostředek. Dochází k odtržení genetického a biologického mateřství.

Na porízení dítěte metodou náhradního mateřství se podílejí nejméně tři osoby, ale může to být i více. Původní rodiče jsou dítěti v tomto procesu zatajeni.

Hlavní obětí této praxe jsou proto nakonec především děti, kterým je upřeno právo na otce a matku a na to, aby bylo vychováno svými biologickými rodiči.

OHROŽENÍ SVOBODY SVĚDOMÍ A VYZNÁNÍ

Praxe zemí, které již redefinovaly manželství, ukazuje, že tato legislativní změna přináší pronásledování všech, kdo se i nadále domnívají, že skutečné manželství může být pouze mezi mužem a ženou.

Odpůrci nového pojetí manželství bývají nezdědka charakterizováni jako rasisté či homofobové. Jejich názory jsou postaveny mimo zákon. Nejedná se o výjimečné situace, ale spíše o právně logický důsledek tohoto postupu:

- (a) stát chce uznávat manželství mezi osobami stejného pohlaví,
- (b) antidiskriminační zákonodárství zavádí zákaz odlišného zacházení z důvodu sexuální orientace a

(c) trestní zákonodárství staví mimo zákon projevy kritické k nové právní úpravě. Právní postih kritiky nové právní úpravy se hodnotí jako tzv. verbální projevy nenávisti (hate speech). Dopad na svobodu slova je nezbytně jen dalším důsledkem pokusů nové definice manželství.

Nejedná se jen o nesouhlasný veřejný písemný projev. Právní postihy totiž směřují také proti drobným živnostníkům (fotografové, cukráři, hoteliéři), kteří chtějí provozovat své podnikání v souladu se svou vírou a odmítli se tedy aktivně účastnit organizování stejnopohlavních svateb. Kauzy bývají nezdědka popularizovány v rámci kampaně homosexuálními aktivisty, a to za podpory veřejných institucí sloužících k prosazování rovnosti (obdoba českého veřejného ochránce práv).

ZÁVĚREM

Manželství jako svazek muže a ženy není jen produktem nějaké tradice. Je přirozenou realitou, která existovala i v dobách, kdy státy v dnešní podobě ještě neexistovaly. A bude existovat i v případech, kdy zákonodárci tento pojem násilně „unesou“, aby jej přiřadili jiné realitě.

Osoby stejného pohlaví ke svému svobodnému životu manželství nepotřebují. Nejsou totiž uzpůsobeny k tomu naplnit jeho původní účel. Proto je jakákoliv snaha o změnu zákona tímto směrem nerozumným krokem.

Manželství a na něm vybudovaná rodina totiž představují základní a nezbytný stavební prvek lidské společnosti. Až donedávna o tom nepanovaly pochybnosti, proto také nebyla potřeba zakotvit tuto skutečnost na úrovni

ústavního zákona. Zkušenosti z řady zemí však ukazují, že vývoj může zajít tak daleko, že k redefinici manželství se přikročí bez potřebné společenské diskuse, například pouze soudním rozhodnutím. To je jeden z důvodů, proč je vhodné o celém tématu vést širokou veřejnou diskusi. A proto také navrhuje zakotvit pojem manželství na úrovni ústavního zákona.

Text JUDr. Jakuba Kříže Ph.D. byl publikován Institutem pro křesťansko-demokratickou politiku a ve sborníku vyšel s jeho svolením.

Použité zdroje

- Anderson, R. T. (2015). *Truth Overruled : The Future of Marriage and Religious Freedom*. Washington : Regnery Publishing.
- George, R. P.; Bradley, G. V. (1995). Marriage and the liberal imagination. *Georgetown Law Journal* 84(2), 301-320.
- Girgis, S.; Anderson, R. T.; George, R. P. (2012). *What is marriage. Man and Woman: A Defense*. New York : Encounter Books.
- Girgis, S.; George, R. P.; Anderson, R. T. (2011). What is marriage. *Harvard Journal of Law Public Policy* 34(1), 245-288.
- Kříž, J. (2017). *Autonomie církví*. Praha : C. H. Beck.
- Lee, P.; George, R. P. (1997). What Sex Can Be: Self-Alienation, Illusion, or One-Flesh Union. *American Journal of Jurisprudence* 42, 135-158.

Rodičovství a adopce jako integrální součást institutu manželství

PAVEL HASENKOPF

PRÁVNÍK SPECIALIZUJÍCÍ SE NA ÚSTAVNÍ A MEZINÁRODNÍ PRÁVO

Rodičovství a adopce jako integrální součást institutu manželství je široké téma, které lze uchopit mnoha různými způsoby. Nicméně sešli jsme se zde dnes kvůli tomu, že v Poslanecké sněmovně leží revoluční návrh novely občanského zákoníku,¹ který má zavést tzv. stejnopohlavní manželství. Každá revoluce vyvolává „kontrarevoluci“, proto byl předložen i konkurenční návrh několika „reakcionářů“ mezi poslanci. Ti pro žádnou kulturní revoluci nemají pochopení a naopak chtějí po staletí samozřejmý princip, že manželství může vzniknout jen mezi mužem a ženou, povýšit z roviny zákona na roveň ústavy, a všechny snahy o stejnopohlavní manželství tak utnout v zárodku.² Zaměřím se tedy na stejnopohlavní manželství a stejnopohlavní rodičovství, nutně ale musím vyjít z klasických pojmů manželství a rodiny, protože právě jim se stejnopohlavní svazky chtějí vyrovnat.

Manželství je pro lidskou společnost důležité pro svoji **reprodukční funkci** – vztah mužů a žen obecně je zásadní a nenahraditelný pro to, aby společnost nevymřela. Protože dítě potřebuje stále rodiče, na které je částečně fixováno i v dospělosti, je výchova dětí dlouhodobá záležitost. Nejde zde jen o výchovu, ale třeba i o dědění a postupnou kumulaci majetku napříč generacemi. To vše vede k požadavku, aby **manželství byla trvalá**. Manželství, potažmo rodina, je proto ideální základní společenskou jednotkou. Proto státy manželství, potažmo rodinu preferují a privilegují před jinými typy svazků: **děti se ideálně mají rodit z manželství a vyrůstat v rodině tvořené jejich rodiči žijícími spolu v manželském svazku**.

Stát nikdy nezajímalo, zda se dva lidé mají rádi, ale to, zda mají potenciál zplodit děti. Manželství bylo vždy možné jen mezi muži na straně jedné a ženami na straně druhé primárně z důvodu jeho reprodukční funkce, která je také hlavním důvodem protežování manželství společností. Právo připouštět a dodnes v některých kulturách připouští polygamii, mnohem řidčeji

1 Sněmovní tisk č. 201, <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&T=201>.

2 Sněmovní tisk č. 211, <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&T=211>.

polyandrii, nikdy v minulosti však nepřipouštělo manželství jako vztah mezi dvěma či více muži nebo dvěma či více ženami, a to ani ve společnostech, které byly k homosexualitě tolerantní. Svazky, které vznikly a existují jen pro potěchu svých dospělých členů stát nemá důvod preferovat, ty stát nemusejí zajímat. Děti ano.

Nastíněnému shrnutí a vývoji odpovídá i zákonná definice manželství obsažená v § 688 našeho občanského zákoníku:

„Manželství je trvalý svazek muže a ženy vzniklý způsobem, který stanoví tento zákon. Hlavním účelem manželství je založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc.“

To je tedy ideální, společností a veřejnou mocí chtěný stav.

*

Manželství nefungují ideálně vždy. Buď se může stát, že manželé nemohou mít spolu vlastní dítě, ať přirozenou nebo umělou cestou. Nebo se může stát, že dítě ztratí své rodiče. V zásadě platí, že páry, které nemohou mít vlastní děti, se mohou stát náhradními rodiči dětí, které ztratily rodiče. Není to ideální, ale je to přiblížení se k ideálnímu stavu a pro obě strany to znamená zlepšení proti jejich dosavadní situaci.

Tak snadné to však není vždy.

Aby dítě mohlo být tzv. přiadoptováno, musí nejdříve jednoho ze svých rodičů ztratit. A aby mohlo být adoptováno párem, musí ztratit rodiče oba.

Dále, nelze adoptovat dítě, jehož rodiče zemřeli, či v případě páru spíše zahynuli. Teoreticky to jde, ale zpravidla to vůbec nebude v zájmu dítěte: dítě si své původní rodiče pamatuje, mělo je rádo, nemá důvod přestat o nich uvažovat jako o svých rodičích, vymazat je ze své osobní historie. Nutit dítě, aby zapomnělo na svou maminku a tatínka a odstranilo jejich fotografii ze svého nočního stolečku by bylo vůči němu hrubě necitlivé a vůči jeho rodičům neuctivé. Tyto děti samozřejmě skončí v náhradní výchově, ideálně v péči příbuzných, ale jen v pěstounské péči. **Pěstoun plní roli rodiče, ale nenahrazuje jej.** Může se tak dokonce stát, že dítě vychovávají společně dva muži nebo dvě ženy – dědeček a strýc nebo babička a teta. Ale není důvod tvářit se, že skuteční rodiče takového dítěte nikdy neexistovali a nutit dítě na ně zapomenout.

Jako vhodné k adopci tak zůstávají jen děti vlastními rodiči odložené, popř. rodičům odebrané např. z důvodu týrání. Takové děti však bývají často postižené nebo svým dosavadním osudem deprimované; jejich adopce není pro každého a zdaleka ne každý o takové děti stojí: většina párů, které chtějí adoptovat dítě, chce dítě nové, nepoznamenané osudem; většina párů toužících po dítěti chce dítě vychovávat co nejvíce od nuly.

Děti vhodných k adopci je tedy minimum. Alternativou je asistovaná reprodukce.

Dárcovství spermií či vajíčka v případě, že dítě porodí jeho budoucí právní matka, je dnes relativně běžné a nevyvolává žádné právní problémy, alespoň ne takové, které by spadaly do rámce tohoto příspěvku: „*Matkou dítěte je žena, která je porodila*“, říká nám § 775 občanského zákoníku³ a nepřipouští výjimku. Ustanovení § 776 dodává, že otcem je manžel matky,⁴ a pro případ umělé reprodukce je podle § 778 otcem muž, který dal společně s matkou k jejímu umělému oplodnění souhlas a tvoří tak společně s ní neplodný pár.⁵

Právně mnohem komplikovanější je tzv. **surogátní mateřství**, tedy situace, kdy plod odnosi pro neplodný pár jiná žena, tzv. náhradní matka. Právní úprava náhradního mateřství se liší stát od státu, a to od kriminalizace surrogátního mateřství ve Francii, Německu či Rakousku přes altruistickou surogaci, kdy má náhradní matka právo pouze na náhradu nákladů těhotenství, např. ve Spojeném království, až po komerční náhradní mateřství, typické třeba pro Indii.⁶

3 Tj. zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (též „NOZ“); není-li jinak uvedeno, všechny citace se vztahují k tomuto zákonu.

4 „§ 776 (1) Narodí-li se dítě v době od uzavření manželství do uplynutí třetího dne poté, co manželství zaniklo nebo bylo prohlášeno za neplatné, anebo poté, co byl manžel matky prohlášen za nezvěstného, má se za to, že otcem je manžel matky. (2) Narodí-li se dítě ženě znovu provdané, má se za to, že otcem je manžel pozdější, i když se dítě narodilo před uplynutím třetího dne poté, co předchozí manželství zaniklo nebo bylo prohlášeno za neplatné.“

5 „§ 778 Narodí-li se dítě, které je počato umělým oplodněním, ženě neprovdané, má se za to, že otcem dítěte je muž, který dal k umělému oplodnění souhlas.“; Viz též pozn. č. 11.

6 Obecně k náhradnímu mateřství a surrogátním smlouvám viz např. Barbora Antošová: Problematika náhradního mateřství, dipl. práce, PF UK 2017, <https://is.cuni.cz/webapps/zzp/download/120286644>; Helena Bártová: Právní problematika náhradního mateřství v České republice, PF UK 2017, <https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=5&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwjM-9JG6iNLhAhVOKIAKHXXFBwwQFjAEegQIBhAC&url=https%3A%2F%2Fis.cuni.cz%2Fwebapps%2Fzzp%2Fdownload%2F120275181&usg=AOvVaw24EmLVhxa-nI3OoTE0bREJj>; Kateřina Hanzlíčková: Surogátní mateřství, bak. práce, Fakulta zdravotnických studií ZČU 2017, <https://dspace5.zcu.cz/bitstream/11025/27467/1/Bakalarska%20prace%20-%20Surogatni%20materstvi.pdf>; Anna Zemandlová: Současnost a budoucnost surrogátního mateřství u nás, 2012, https://www.law.muni.cz/sborniky/dny_prava_2012/files/rodicovstvi/ZemandlovaAnna.pdf; <https://www.creativefamilyconnections.com/us-surrogacy-law-map/>; Daniela Kovářová: Advokát a náhradní mateřství, Bulletin advokacie, 2017, <http://www.bulletin-advokacie.cz/advokat-a-nahradni-materstvi>; Klára Slívová, Smlouva o surogačním mateřství, dipl. práce, PF UJEP 2018, https://theses.cz/id/v3zyz5/Slvov_Klra_Diplomov_prce_Surogan_smlouva_2018.pdf Aneta Stieranková, Surogátní mateřství a vymahatelnost některých surrogátních smluv, SVOČ, PF UK 2017, <https://www.academia.edu/36414181/>

České právo surogátní mateřství vůbec neupravuje, nicméně počítá s ním: § 804 občanského zákoníku umožňuje pro případy náhradního mateřství výjimku ze zákazu osvojení mezi příbuznými v přímé linii a mezi sourozenci.⁷ Tato výslovná zmínka o náhradním mateřství v občanském zákoníku podle mého názoru brání označit praxi, kterou vzápětí popíši, za obcházení zákona a tzv. surogační smlouvy označit za absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy a veřejným pořádkem.⁸ Ustanovení § 804 umožňuje, a zřejmě to bylo i záměrem, aby neplodnému páru odnosila dítě příbuzná osoba, zpravidla matka nebo sestra jednoho z manželů.

Na druhou stranu, je zde § 775, podle kterého matkou dítěte je žena, která je porodila, a z tohoto ustanovení neexistuje žádná výjimka.

Jak se to tedy dělá?

Dělá se to tak, že se uzavře tzv. **surogátní smlouva** mezi objednavatelským párem a náhradní matkou, vybranou v souladu s metodikou České gynekologické a porodnické společnosti, kterou se náhradní matka zaváže odnosit a porodit dítě a dát je k adopci objednavatelským párem a objednavatelský pár se zaváže uhradit jí náklady spojené s těhotenstvím a porodem. Závazek zaplatit odměnu by byl pravděpodobně shledán pro rozpor s dobrými mravy neplatným, proto je pro obě strany pohodlnější jej ve smlouvě nezmiňovat a případnou odměnu vyplatit náhradní matce nezdaněnou tak zvaně „na ruku“, popř. ji skrýt do nákladů.

Problémem je však **nevymahatelnost takové smlouvy**. Nutit ženu, která porodila dítě, aby se vůči tomuto dítěti vzdala rodičovských práv, by bylo nejen v rozporu s dobrými mravy, ale byl by to zjevně úkon, který by v praxi byl schopen vykonat pouze sociopat. Nicméně existuje i zákonná pojistka proti takovému nátlaku na matku: podle § 813 občanského zákoníku **matka smí dát souhlas k osvojení svého dítěte nejdříve šest týdnů po jeho narození, k souhlasu danému dříve se nepřihlíží**.⁹ Smyslem této lhůty evidentně je poskytnout matce – a nemusí zde jít jen o matku vázanou surogátní smlouvou, ale o jakoukoli matku – časový prostor si během šestinedělí odložení dítěte ještě rozmyslet. Prohlášení matky o souhlasu s osvojením se dává vůči soudu.¹⁰

Surog%C3%A1tn%C3%AD_mate%C5%99stv%C3%AD_a_vynutitelnost_n%C4%9Bkter%C3%BDch_surog%C3%A1tn%C3%ADch_smluv.

7 „§ 800 Osvojení je vyloučeno mezi osobami spolu příbuznými v přímé linii a mezi sourozenci. To neplatí v případě náhradního mateřství.“

8 Stále ještě mluvíme výhradně o heterosexuálních vztazích.

9 „§ 813 (1) Matka osvojovaného dítěte může dát souhlas k osvojení nejdříve šest týdnů po narození dítěte. Otec osvojovaného dítěte může dát souhlas k osvojení i před uplynutím této doby, nejdříve však po narození dítěte. (2) Byl-li souhlas otce nebo matky dán dříve, nepřihlíží se k němu.“

10 § 810 NOZ.

Pokud se týká náhradních způsobů rodičovství, zbývá dodat, že **asistovanou reprodukci naše právo umožňuje pouze páru tvořenému mužem a ženou**: podle § 6 zákona o specifických zdravotních službách lze umělé oplodnění provést pouze neplodnému páru,¹¹ podle § 778 občanského zákoníku se za otce dítěte počatého umělým oplodněním považuje muž, který dal k umělému oplodnění své neplodné partnerky souhlas.⁵

Pokud se týče adopcí, **osvojiteli smějí být společně manželé nebo jen jeden z manželů, výjimečně jiná osoba jako jednotlivec.**¹² V této souvislosti je třeba zmínit často přeceňovaný náleží Ústavního soudu z 28. června 2016, který zrušil ustanovení zákona o registrovaném partnerství, které bránilo osobě žijící v registrovaném partnerství osvojit si dítě jako jednotlivec.¹³
¹⁴ Toto ustanovení podle mého názoru skutečně diskriminační bylo, protože **cílem úpravy obsažené v § 800 občanského zákoníku je umožnit společné osvojení pouze manželům**, což vyplývá ze zvláštního účelu manželství jako státem privilegované instituce, **nikoli rozlišovat mezi osobami, které se rozhodly adoptovat dítě individuálně.** Zrušená úprava fakticky umožňovala adopci osobě žijící ve státem neregistrovaném homosexuálním svazku a zakazovala ji též osobě, pokud by žila v registrovaném partnerství, což bylo absurdní.

A tím se konečně dostáváme ke stejnopohlavním vztahům.

*

- 11 „§ 6 (1) Umělé oplodnění lze provést ženě ... na základě písemné žádosti ženy a muže, kteří tuto zdravotní službu hodlají podstoupit společně (dále jen „neplodný pár“). (2) Umělé oplodnění nelze provést ženě, která má k muži, s nímž předložila žádost podle odstavce 1, příbuzenský vztah vylučující podle jiného právního předpisu uzavření manželství.“
- 12 „§ 800 (1) Osvojiteli se mohou stát manželé nebo jeden z manželů. Výjimečně může osvojit i jiná osoba; v tom případě soud též rozhodne o tom, že se z matriky vypouští zápis o druhém rodiči. (2) Osvojují-li manželé, podávají návrh na osvojení společně jako společní osvojitelé.“
- 13 § 13 zákona č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství a o změně některých souvisejících zákonů, zněl, resp. zní:
„(1) Existence partnerství není překážkou výkonu rodičovské zodpovědnosti partnera vůči jeho dítěti ani překážkou svěření jeho dítěte do jeho výchovy. Partner, který je rodičem, je povinen zajistit vývoj dítěte a důsledně chránit jeho zájmy při použití přiměřených výchovných prostředků, tak aby nebyla dotčena důstojnost dítěte a ohroženo jeho zdraví a tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj.
(2) Trvajícím partnerství brání tomu, aby se některý z partnerů stal osvojitelem dítěte.
(3) Pokud jeden z partnerů pečuje o dítě a oba partneři žijí ve společné domácnosti, podílí se na výchově dítěte i druhý partner; povinnosti týkající se ochrany vývoje a výchovy dítěte se vztahují i na tohoto partnera.“ Přeskrtnutá část byla zrušena Ústavním soudem, viz pozn. č. 14.
- 14 Nález Ústavního soudu České republiky č. 234/2016 Sb., <https://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=93271&pos=1&cnt=1&typ=result>.

Bohužel zde není prostor zabývat se všemi peripetemi, které vedly k uzákonění registrovaného partnerství. Kromě tvrzení, že jde o zákon zbytečný, přijatý jen proto, aby se homosexuálové cítili nevysmíváni, neubližováni a přijímáni, rezonovaly v roce 2006 společností dva mnohem zásadnější argumenty proti zákonu o registrovaném partnerství: jednak, že registrované partnerství vyruší jedinečnost manželství jako státem privilegované instituce, devalvuje je; jednak, že snaha homosexuálních párů, aby se co nejvíce podobaly párům heterosexuálním, uzákoněním registrovaného partnerství neskončí a že příště budou chtít adoptovat děti. Zákon o registrovaném partnerství nakonec prošel, protože poslanci uvěřili slibu, že adopce dětí homosexuálové chtít nebudou.¹⁵

Již v roce 2013 však předložil Jiří Paroubek první návrh novely zákona o registrovaném partnerství, která měla umožnit registrovaným partnerům adoptovat děti. Pro tento a další návrhy¹⁶ byla společná záměrná bagatelizace a zastírání pravé povahy věci. Vše bylo prezentováno jako snaha umožnit homosexuálům přiadoptovat si dítě partnera. Nikdo už neřekl, kde se to dítě vzalo, a lidé to většinou vnímali tak, že nějaký pán se rozvedl s manželkou, aby si mohl vzít partnera, a teď by rád, aby si jeho dítě mohl jeho nový partner přiadoptovat. Kupodivu nikoho vůbec netrklo nenapadlo, že takové dítě má jistě někde i matku a ta se ho asi nebude chtít dobrovolně vzdát podobně, jako by žádný rozvedený rodič nikdy nedal souhlas k adopci svého dítěte novým manželem svého bývalého manžela či manželky. Ne, o tohle nikdy nešlo a ani jít nemohlo. Šlo o to, aby homosexuálové mohli adoptovat děti společně a ne jen jako jednotlivci. **Řada homosexuálních párů totiž děti skutečně vychovává, rodičem *de iure* však je vždy jen jeden z nich – ale chtějí jimi být oba.**

Jak přijdou homosexuálové k dítěti, aniž by je museli někomu vzít?

Lesbičky to mají relativně snadné – musí se pouze zapřít a udělat radost kamarádovi nebo raději kamarádům, to proto, aby se nevědělo, kdo přesně je biologickým otcem – **matkou je žena, která dítě porodila, a fakticky neexistuje způsob, jak tuto ženu přimět uvést do matriky otce dítěte, *nota bene* když ani ona sama opravdu nemusí vědět, kdo otcem je.** Kolonka „otec“ v rodném listu pak zůstane prázdná (podobně jednají i svobodné matky, které chtějí dítě jen pro sebe a za tímto účelem jsou ochotny vzdát se i výživného na dítě).

15 Historie příslušného sněmovního tisku: <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=4&T=969>.

16 Návrh Jiřího Paroubka: <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=6&T=1022>; návrh Jany Černochové a dalších: <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=6&T=1080>; návrh Radky Maxové a dalších: <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=7&t=320&sp=1>; vládní návrh iniciovaný ministrem Dienstbierem: <http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=7&T=957>.

Gayové to mají z právního hlediska mnohem těžší. Nabízejí se jim dvě cesty:

První je **klasická individuální adopce právně volných dětí**, typicky z dětských domovů. To se příliš často neděje, většinou není zájem o starší děti nebo děti nějak poznamenané.

Přiznám se, že **druhá cesta** je pro mne trochu záhadou, a nechci se pouštět do spekulací, jak přesně to bývá právně ošetřeno. Vycházím z toho, že ošetřeno to být nějak musí, protože renomovaná česká zdravotnická zařízení by neposkytovala opakovaně službu, kterou by se vystavovala riziku nějakého právního postihu.

Jedná se o převzetí dítěte homosexuálním párem ještě v porodnici, a to bezprostředně po porodu. V praxi to vypadá tak, že do porodnice spolu s nastávající matkou těsně před porodem – tj. náhradní matkou – dorazí homosexuální pár toužící stát se společně rodiči. Matka odrodí, a protože přislíbila dát své dítě k adopci, je jí **obratem** zvláště vyškoleným a samozřejmě mlčenlivostí zavázaným personálem odebráno. To už je na hraně, protože matka může dát dítě k adopci nejdříve šest týdnů po porodu. Zjevným účelem této lhůty je dát jí čas, aby si to případně ještě rozmyslela. Tím, že je jí dítě okamžitě po porodu odebráno se zase zjevně brání tomu, aby se mezi dítětem a matkou vytvořila nějaká citová vazba a zároveň se předchází tomu, aby si to matka ještě rozmyslela. Dítě je předáno svým potenciálním objednavatelům, z nichž jeden je zpravidla biologickým otcem. Někdy se dokonce stává, že jeden muž z páru začne simulovat skutečné kojení.

Z právního hlediska je jasný konec tohoto procesu: po šesti týdnech po porodu matka učiní vůči soudu prohlášení, že souhlasí s adoptí dítěte, a jeden z tatínků je adoptuje – společně adoptovat nemohou, jak jsme si řekli – a teprve tím matce zaniknou rodičovská práva (sama se jich platně vzdát nemůže – pokud by se nenašel osvojitel, zůstala by matkou, a počítám že i vůči objednavatelskému páru je případná smlouva nevyvratitelná).¹⁷

Co je méně jasné, je počátek procesu, tedy jak a kde probíhá oplodnění, aby se učinilo zadost zákonné podmínce, že asistovanou reprodukci smí podstoupit jen heterosexuální neplodný pár, a dále normě, že otcem dítěte se automaticky *de iure* stává muž z tohoto neplodného páru.⁵¹¹ Ten by totiž rovněž musel dát souhlas k adopci dítěte, protože bez toho by se dítě nestalo právně volné a i matka by zůstala *de iure* matkou, protože by nedošlo k osvojení dí-

17 Podle § 855 odst. 1 NOZ „(r)odiče Rodiče a dítě mají vůči sobě navzájem povinnosti a práva. Těchto vzájemných povinností a práv se nemohou vzdát; učiní-li tak, nepřihlíží se k tomu.“ Z toho plyne, a contrario, že rodičovská práva mohou toliko zaniknout – např. právě osvojením dítěte – nebo jich může být rodič zbaven, on sám se jich ale jednostranně zbavit nemůže.

těte. Toto celý proces právně komplikuje, a to i pro případ, že by jako druhý člen fiktivně neplodného páru vedle matky vystupoval nikoli jeden z objednavatelů dítěte, ale ještě nějaký třetí muž – nastrčený bílý kůň. Pak by se zase nedalo legální cestou zajistit, zda dítě bude „vyrobeno“ – promiňte ten výraz, ale zde je případný – z pohlavních buněk jednoho z objednavatelů. K umělému oplodnění tedy nutně musí dojít v zahraničí, v zemi, která umožňuje neanonymní umělé oplodnění osamělé ženy.

Jedna věc však gayům a lesbičkám stále chybí – a to právě ona možnost druhého, nebiologického rodiče přiadoptovat si dítě získané jedním z výše popsaných způsobů. Nepomohl jim ani tolik oslavovaný nález Ústavního soudu z 29. června 2017,¹⁸ který společnou adopci stejnopohlavním párem sice nařídil uznat, ale jen takovou, která již předtím legálně vznikla v nějaké jiné zemi. Ústavní soud se tady neřídil aktivismem, byť by možná i chtěl, ale prostou úvahou, že když už společné rodičovství dvou mužů k jednomu dítěti v zahraničí právně vzniklo, je v zájmu dítěte to nechat být a nevystavovat je situaci, kdy by *de iure* mělo v USA dva rodiče a v ČR jen jednoho.

Právě této poptávce, aby rodiči dítěte mohli být homosexuální partneři společně, se snažily vyjít všechny návrhy předložené v minulém a předminulém volebním období, a veřejnosti byly prezentovány jako by šlo o adopce dětí registrovaných partnerů z jejich dřívějších, heterosexuálních či dokonce manželských vztahů. Tyto návrhy byly vesměs neúspěšné; buď byly zamítnuty, nebo se nenašel čas je projednat.

Návrh novely občanského zákoníku, který nyní leží na stole,¹ má stejný cíl, ale jinou strategii. Předmětem tohoto návrhu je učinit z registrovaných partnerství manželství a zcela přestat rozlišovat mezi manželstvími uzavřenými mezi mužem a ženou a manželstvími uzavřenými mezi dvěma ženami nebo dvěma muži. **Nevysloveným, ale automatickým důsledkem by pak bylo i tiché „srovnání práv“ při adopcích dětí.**

Svět je někdy paradoxní – odpor se ozval zejména proti formalitě, proti názvu, proti tomu, aby si dva pánové či dvě dámy mohli říkat manželé. Naprostý věcný průlom, totiž umožnění stejnopohlavním párům adoptovat děti, se v tom úplně ztratil – jedni nemají zájem na něj upozorňovat, druzí si jej neuvědomují. **A pro případ dalšího neúspěchu už je nachystaný „kompromis“** z pera Daniely Kovářové. Lze jej shrnout zhruba slovy *„dobře, stejnopohlavním párům říkat manželé by bylo příliš, to opravdu nejde, nechme jim registrovaná partnerství a pouze jim dejme víc práv, jako mají manželé, aby se necítili diskriminováni.“* Tedy by se vrátil návrh, který zde ve své podstatě byl již celkem čtyřikrát, tentokrát by však byl předložen jako návrh kompromisní.

¹⁸ Sp.zn. I. ÚS 3226/16, <https://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=98210&pos=15&cnt=15&typ=result>.

*

Ale nepředbíhejme. Pojďme si stručně shrnout **argumenty pro a proti** tomu, aby homosexuálním párům byla umožněna společná adopce dětí. Nutí nás k tomu něco? Brání nám v tom něco? – myslím z právního hlediska.

Častým argumentem ve prospěch homosexuálních adopcí je, že jsou homosexuálové diskriminováni, že i oni mají právo na dítě, tak jako většinové páry. To ale není pravda – **homosexuálové nejsou nijak diskriminováni**.

Za prvé, **neexistuje právo na děti**. Každému právu musí odpovídat nějaká povinnost, a kdo by měl mít povinnost párům, a to nejen homosexuálním, ale i heterosexuálním – ani ty nesmíme diskriminovat – děti poskytnout? Každý má právo se o dítě snažit, heterosexuál i homosexuál, ale nikdo nemá povinnost mu dítě dát. I homosexuál „má právo“ uzavřít manželství nebo mít sex se ženou, ale žádná žena nemá povinnost si ho vzít ani s ním souložit.

Za druhé, diskriminací je, pokud za jinak stejných podmínek přistupují k různým lidem různě, a to bezdůvodně, jen na základě jejich rasy, pohlaví, věku atd. **Mezi heterosexuály a homosexuály ale právo nijak nerozlišuje. Rozlišuje mezi lidmi žijícími v manželství, lidmi žijícími v registrovaném partnerství a lidmi žijícími mimo takové svazky, ale nijak neomezuje, pro co se kdo rozhodne;** nebrání heterosexuálům uzavřít registrované partnerství; nebrání homosexuálům vstoupit do manželství; neeviduje a nekontroluje, kdo je homosexuál a kdo heterosexuál. Pokud by stát chtěl dát možnost uzavírat manželství jen heterosexuálům, pak by o diskriminaci šlo. Ale to se neděje. **Stát nezajímá, jestli jste homosexuál nebo heterosexuál**, a ani to nemá jak zkoumat a kontrolovat. **Stát zajímá jen to, zda jste biologicky muž nebo žena** – to stát poznat umí.

Dále, prý zde existuje lidské právo homosexuálů adoptovat děti. Ne, není tomu tak:

„V rámci smluvních států Rady Evropy není stejnopohlavní manželství žádné univerzální lidské právo a smluvní státy Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemají povinnost jej umožňovat uzavřít. Zavedení či nezavedení stejnopohlavního manželství je věcí svobodného uvážení konkrétních států. Úmlouvou chráněné lidské právo uzavřít manželství se týká dvojic různého pohlaví, v případě neumožnění ze strany státu nejde o diskriminaci ani o nerespektování rodinného a soukromého života“ – tolik Štrasburský soud.¹⁹

Neexistuje tedy nějaký metanormativní, lidskoprávní či přirozenoprávní nárok na umožnění adopcí dětí homosexuálními páry.

19 <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22dmdocnumber%22:%5B%222870457%22%5D%2C%22itemid%22:%5B%222001-99605%22%5D%7D>.

Existuje zde nějaký důvod, proč něco takového naopak neumožnit? Ano, existuje.

Pokud pomínu klíčový veřejný zájem na stabilitě společnosti, jejíž tvář by manželství homosexuálů a adopce dětí zcela proměnily, vidím tu **jeden zcela zásadní důvod, proč homosexuální adopce nepovolit, a tím důvodem jsou lidská práva dětí**, v porovnání s nimiž jakákoli domnělá práva homosexuálů blednou. Předně proto, že **při jakémkoli rozhodování týkajícím se dětí má zájem dětí vždy přednost.**²⁰ A v zájmu dětí určitě není ztratit otce nebo matku. Každé dítě potřebuje mámu i tátu, mámu ženu a tátu muže. A nikdo nemá právo mu je brát nebo aktivně a chtěně vytvářet situaci, kdy jednoho z nich dítě nikdy nepozná. Myslím, že toto vnímají stejně dobře heterosexuálové i homosexuálové, stejně jako se mezi heterosexuály i homosexuály najdou jedinci, kteří to marně žádají blíže vysvětlit podobně, jako slepec od narození se marně dožaduje vysvětlení, co jsou to barvy a jak se liší. Ale každý normální člověk cítí, že není v zájmu dítěte, aby mu chlap rval do pusy svou bradavku a tvářil se, že je kojí.

Dvě ženy a dva muži nikdy nebudou pro dítě lepším řešením, než otec a matka, muž a žena.

Ano, můžete mi namítnout, že existují děti, které přišly o rodiče a vychovávají je děda se strejdou, tedy dva muži. Ale: a) ti se ani nesnaží tomu dítěti tvrdit, že jsou jeho rodiče, a b) je to exces, porucha v běhu světa, kterou si nikdo nepřál. **Cílem náhradních forem rodičovství je přiblížit poruchovou situaci co nejvíce přirozenému stavu, nahradit větší zlo menším. Cílem není učinit z ideální, fungující situace situaci poruchovou.**

A konečně, můžete mi namítnout, že dítěti, které si homosexuální pár nechá odnosit, to přeci nevadí, protože přece neví, jaké to je mít otce a matku. Ano, pokud se dítě narodí slepé, také nikdy nepozná, o co přišlo, ale to přeci není důvod vypichovat oči novorozencům pro jistotu ještě v děloze.

Nechci házet homosexuály do jednoho pytle. Já věřím, že jsou mezi nimi i páry, kteří si tohle všechno uvědomují, které jsou vyspělé a odpovědné a s pokorou přijímají fakt, že tak, jako slepec nemůže dostat řidičský průkaz a sednout si za volant, oni zas nemohou být společně rodiči. A možná existují i takoví homosexuálové, kterým už se zajídá neustálá snaha vyrovnat se ve všem heterosexuálům, když **původně jim přece šlo o uznání jejich jinakosti, a ne o dosažení stejnosti.**

*

20 „Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.“ – čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.).

Asi nikoho nepřekvapí, že návrh novely občanského zákoníku mou podporu nemá a ani mít nemůže. Pokud se týče návrhu novely Listiny, když už jsme nuceni se jako společnost bránit a do ústavy²¹ výslovně zapisovat takovou odvěkou samozřejmost, že manželství je vztah muže a ženy, velmi bych se přimlouval za to zapsat tam též, že každé dítě má právo na otce i matku a nesmí jich být svévolně zbaveno.

To není útok na homosexuály, to je obrana dětí, které se samy bránit nemohou.

Děkuji za pozornost.

Pro účely tištěné publikace text prošel jazykovou a stylistickou úpravou a byl doplněn o poznámky pod čarou.

²¹ Rozumí se ústava v širokém slova smyslu, tedy zejména Ústava a Listina základních práv a svobod.

Bojem za „rovnost“ k nové diskriminaci II.

PETR JAN KOSINKA

PRÁVNÍK A DOKTORAND NA PF MUNI

Dobré odpoledne!

Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení hosté, v říjnu minulého roku jsem na veřejném slyšení zde v Poslanecké sněmovně přednesl hlavní teze svého příspěvku, který jsem nazval Bojem za „rovnost“ k nové diskriminaci.¹ Protože nebyl čas při veřejném slyšení přednést celý text, publikoval jsem jej posléze na webovém portálu Lidových novin Česká pozice, kde dosáhl poměrně vysoké čtenosti. Nyní jsem byl organizátory tohoto semináře opět vyzván, abych svůj příspěvek přednesl v celém rozsahu. Avšak když jsem se na seminář připravoval, říkal jsem si, že pro posluchače bude zajímavý nejen výčet kazuistik, na které se zaměřoval můj předchozí příspěvek a jejichž seznam se bohužel za oněch pouhých šest měsíců opět značně rozrostl, nýbrž především zdůraznění souvislostí a příčin, které nemusí být na první pohled zřejmé.

Jestliže můj předchozí příspěvek měl dvě hlavní teze, totiž že prosazování LGBT agendy má zásadní dopad na svobodu všech ostatních lidí, a za druhé, že počet těch, kterých se uvažované změny negativně dotknou, bude pravděpodobně mnohem větší než těch, jimž mají údajně pomoci, potom i nyní předkládám dvě stěžejní teze.

První teze říká, že se nejedná o izolovanou úpravu jednoho právního institutu, tedy manželství, rozšířením okruhu subjektů, kteří jej mohou uzavřít. Druhá teze poukazuje na progredující charakter této agendy. Na závěr jako určitou doušku k těmto dvěma tezím bych rád zmínil jisté paralely mezi nástupem komunismu u nás po druhé světové válce a prosazováním LGBT agendy.

K prvnímu bodu je třeba zdůraznit, že to, čemu zde čelíme, není pouze snaha o tzv. manželství pro všechny, ale v současnosti leží na stole celý soubor² navrhovaných změn práva, které ve svém komplexním důsledku zásad-

1 http://ceskapozice.lidovky.cz/bojem-za-rovnost-manzelstvi-k-nove-diskriminaci-fur-tema.aspx?c=A181031_140554_pozice-tema_lube.

2 1. Tzv. Istanbulská úmluva, 2. zákon o změně pohlaví bez chirurgické operace, 3. rede-

ním způsobem povedou k redefinici nejen rodiny, nýbrž i pojmu, a tedy identity muže, ženy, otce a matky, jakož i ještě více posílí ingerenci veřejné moci do soukromí občanů. Nelze totiž nevidět, že jak v teorii genderových aktivistů, tak v praxi států, které došly v politice tzv. genderového mainstreamingu a aplikaci agendy LGBTI+ lobby nejdále, existuje několik etap či postupných kroků, které více či méně následují v návaznosti za sebou, přičemž jedna etapa podmiňuje a někdy i přímo vyvolává návaznost etapy druhé, takže se chce spíše říci, že se pouze jedná o postupná stádia jednoho procesu dekonstrukce rodiny a pojetí muže a ženy. Já jsem identifikoval asi 9 takových etap, přičemž je třeba chápat, že se jedná pouze o instrumentální kategorie, které navíc nemusí v realitě vždy přesně následovat v mnou uváděném pořadí (ani v ČR tomu tak přesně nebylo), začasto se různě prolínají či v některém státě může i některá etapa zcela absentovat.

1. ANTIDISKRIMINAČNÍ ZÁKONODÁRSTVÍ

Tak jako všechno zlo, začíná i toto dobrým, nebo alespoň líbivým úmyslem, totiž vyrovnat nespravedlivou diskriminaci různých sexuálních menšin. Nicméně již záhy se od vyrovnávání nespravedlivé diskriminace (např. v zaměstnání) přechází k vyrovnávání rozdílů, které z podstaty věci musí být zachovány, protože principem rovného zacházení je, že se stejnými je třeba zacházet stejně a s nestejnými různě. Přestože je zcela zjevné, že v otázce schopnosti zplodit dítě nejsou homosexuální a heterosexuální páry stejné, přesto LGBTI+ lobby (což zdaleka neznamená, že tuto politiku podporují všechny osoby s menšinovou sexuální orientací) vyvíjí enormní nátlak na to, aby se i v této otázce zacházelo s odlišnými páry stejně. Na Západě tento vývoj vede ke vzniku různých specializovaných institucí (např. Komise pro rovnost apod., jež začasto mají i sankční pravomoc – administrativní, nebo kvasisoudní na nižší úrovni), které si tuto problematiku atrahují na sebe, přičemž tyto kauzy potom rozhodují angažovaní a „správně“ vyškolení lidé.

U nás naštěstí veřejný ochránce práv, jemuž je sledování antidiskriminační problematiky svěřeno (zákon 198/2009 Sb.), nemá přímou nařizovací pravomoc. Avšak i zde lze pozorovat některé znepokojivé tendence. Například již v roce 2007 (tedy pouze rok po schválení registrovaného partnerství, které mělo být údajně posledním požadavkem LGBT) vznikla na Úřadu vlády při

finice manželství (sněmovní tisk č. 201) a připravuje se 4. novela antidiskriminačního zákona, která umožní veřejnou žalobu v antidiskriminační agendě (*actio popularis*), a to vše v kontextu čím dál agresivnější společenské ostrakizace či dokonce umlčování nositelů opačných názorů, kontroly a omezování svobody projevu na internetu a aktivismu všeho druhu, v neposlední řadě aktivismu justičního, který bez změny právní úpravy výkladem „nachází“ zcela nová práva atd.

Radě vlády pro menšiny tzv. Analýza situace LGBTI menšiny v České republice,³ která naznačuje, že by stát měl vyvíjet tlak na církve, aby přijaly homosexuální chování jako legitimní. Lze se zde např. mimo jiné dočíst: „V rámci připravovaného antidiskriminačního zákona existuje výjimka pro církve a náboženské společnosti, které mají z interních důvodů právo v pracovněprávních vztazích uplatňovat rozdílné zacházení s osobami i v souvislosti s jejich sexuální orientací. Otázkou je, zda se tím nedává církvím a náboženským společnostem příliš velký prostor k homofobnímu jednání ... Příslušná ministerstva by měla věnovat pozornost způsobu, jakým jsou připravováni ke své práci budoucí učitelé, vychovatelé a kněží“ (str. 14 Analýzy). Otázka však spíše zní, proč by měl stát zasahovat do přípravy kněží, což je v přímém rozporu nejen s principem autonomie církví, nýbrž i s principem náboženské svobody.

Podobně v roce 2009 eurokomisař Vladimír Špidla na přímý dotaz, zda je možná výjimka z antidiskriminačního zákonodárství odpověděl, že žádné výjimky nejsou přípustné.⁴ Ani to však není vše. Ve Švédsku⁵ či Velké Británii⁶ se příslušné autority nechaly slyšet, že i církve je třeba donutit, aby poskytovaly sňatky pro stejnopohlavní páry. Stejný záměr vyplývá i z uniklých e-mailů Hilary Clintonové.

Nyní u nás již leží ve sněmovně tisk č. 424,⁷ novela zákona 198/2009 Sb. o rovném zacházení, která by uzákonila tzv. veřejné žaloby (*actio popularis*), které by mohly podávat právnické osoby (v praxi zejména angažované neziskové organizace) proti komukoliv, koho by pokládaly za podezřelého z diskriminačního jednání. Zároveň se navrhuje rozšířit okruh diskriminačních sporů, u kterých by se uplatnil institut přesunu důkazního břemene, na všechny spory podle antidiskriminačního zákona.

2. ROZVOJ SPECIALIZOVANÝCH INSTITUCÍ

V další etapě dochází k vytváření předpokladů pro vznik „poptávky“, čili k pronikání této ideologie a jejích proponentů do médií, školství, justice; vznikají specializované katedry na vysokých školách, jež produkují absolventy *gender studies*, kteří samozřejmě budou potřebovat v budoucnu nějaké uplatnění... dochází ke vzniku a posilování lobby a jejich „dlouhému pochodu institucemi“.⁸ Za největší riziko v této etapě považují justiční aktivismus, jímž

3 https://www.vlada.cz/assets/ppov/rlp/vybory/sexualni-mensiny/ANALYZA_final.pdf.

4 <https://www.intoleranceagainsthchristians.eu/index.php?id=12&case=151>.

5 <https://www.intoleranceagainsthchristians.eu/index.php?id=12&case=2158>.

6 <https://www.intoleranceagainsthchristians.eu/index.php?id=12&case=2172>.

7 <http://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=160422>.

8 Pojem je spojen se jmény Gyorgy Lukáče a Antonio Gramsciho, viz např. stručné pojednání o tématu od Ferdinanda Peroutky jr.: <https://ct24.ceskatelevize.cz/nazory/1113158-bezkonkurencni-korektnost>.

dochází jednak ke změně zásadních civilizačních hodnot na základě rozhodnutí několika jednotlivých soudců nejvyšších nebo ústavních soudů (např. manželství pro homosexuály v Rakousku), často za nezájmu nebo mlčení většiny obyvatel s opačným názorem, někdy dokonce i proti explicitně vyjádřené vůli voličů (několik států v USA). Ještě závažnější je však skutečnost, že procesem judicializace politiky se omezuje svobodný prostor tvorby politiky: jedna věc je svobodně diskutovat o určité otázce a přinášet argumenty pro a proti, avšak něco zcela jiného je vztahovat se k této otázce z pozice (domnělého lidského) práva a bezpráví (odlišný názor je postaven mimo právo).⁹

3. REGISTRované PARTNERSTVÍ

Třetí etapou je potom schválení registrovaného partnerství. U nás k tomu došlo v roce 2006, přičemž do dnešních dnů registrované partnerství uzavřelo necelých 3000 párů, z nichž však mnozí nejsou občany České republiky (tuto možnost využívají často Poláci, Ukrajinci a další cizinci).

4. MANŽELSTVÍ HOMOSEXUÁLŮ

Čtvrtou etapou je manželství pro homosexuály s adopcí dětí nebo bez ní. V této etapě se nyní nacházíme. V Poslanecké sněmovně se projednává sněmovní tisk č. 201, který by měl plně rozšířit manželství i pro osoby stejného pohlaví včetně adopce dětí. Díky aktivismu Ústavního soudu máme již dnes uznáno homosexuální rodičovství se zahraničním prvkem¹⁰ a rovněž bylo zrušeno¹¹ původní ustanovení zákona o registrovaném partnerství, které bránilo osobě v registrovaném partnerství si individuálně osvojit dítě.

Zkušenosti ze zahraničí nám říkají, že již v této etapě dochází k pronásledování odpůrců a disidentů. Na podzim jsem zde zmiňoval případ Kim Davisové¹² z USA, úřednice, která ve Spojených státech odmítla vydávat tzv. manželské licence stejnopohlavním párům a byla za to soudně stíhána a nakonec uvězněna za „pohrdání soudem.“ Rovněž jsem zmiňoval případ Felixe Ngole, studenta sociální práce na univerzitě v Sheffieldu, který v roce 2015 umístil na svoji soukromou FB stránku komentáře¹³ s odkazem na biblické citáty na podporu výše jmenované Kim Davisové. V důsledku toho byl vyloučen ze studia. Felix Ngole se obrátil na soud, který sice uznal, že došlo k omezení studentova práva vyjadřování, nicméně se tak dělo z důvodu „prevence,

9 Obdobně např. KYSELA, Jan. Stát jako obr na hliněných nohou, opožděné poznámky k seriálu o budoucnosti státu. *Právnické*. 2014, roč. 153, č. 11, s. 964 – 969.

10 https://www.usoud.cz/fileadmin/user_upload/Tiskova_mluvci/Publikovane_nalezky/2017/I_US_3226_16_an.pdf.

11 https://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=Pl-7-15_1.

12 https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/davisova-nechtela-vydavat-oddaci-listy-homosexualum.A150908_221956_zahranicni_san.

13 <https://www.intoleranceagainstchristians.eu/index.php?id=12&case=2238>.

protože by tento post mohli číst lidé, kteří by jej mohli považovat za neslučitelný s étosem daného oboru“. Studentovo právo na svobodu vyznání – dle tvrzení právních zástupců Sheffieldské university, jimž dal soud za pravdu – údajně nebylo porušeno, protože předmětem sporu nebylo jeho vnitřní přesvědčení, nýbrž vyjádření tohoto přesvědčení. Nepřipomíná Vám to něco? Není to přeci tak dávno, co vládnoucí moc říkala „v soukromí si můžete myslet, co chcete, ale běda, když to budete říkat někde navenek“.

Naopak pozitivní zpráva přišla z Velké Británie hned druhý den po podzimním veřejném slyšení v Poslanecké sněmovně. Spočívala v tom, že Nejvyšší soud Velké Británie přiznal právo na výhradu svědomí manželům Danielovi a Amy McArthurovým, provozovatelům pekárny Ashers Bakery v Belfastu, kteří odmítli upéct dort s nápisem „Support Gay Marriage“¹⁴ („Podporujte homosexuální manželství“) s tím, že je to proti jejich svědomí. Každopádně celá záležitost trvala čtyři roky soudních sporů a stála 500 000 GBP (15 mil. Kč), z nichž polovinu zaplatili daňoví poplatníci a polovinu vybraly na sbírkách katolické charity. Podobné rozhodnutí vynesl již v polovině roku 2018 Nejvyšší soud Norského království.

5. ZMĚNA POHLAVÍ

Pátým stadiem je změna pohlaví bez chirurgické operace. Oponenti budou jistě namítat, že toto je problematika, která s projednávaným zákonem nesouvisí. Není tomu tak. Dokonce mohou podat důkaz, že v tomto bodě se jedná o další lež LGBTI+ lobby. Kolik už jich bylo: 1. registrované partnerství je poslední požadavek, 2. manželství gayů a leseb nikomu neublíží, 3. sexuální orientace je vrozená a zároveň požadavek i na opakované změny během života,¹⁵ 4. podstatou manželství je vzájemná „láska“ dvou osob (přítom je jasné, že vzájemná láska sourozenců či dětí a rodičů není důvodem k uzavření manželství, není tedy jenom „jedna láska“, jak tvrdí protagonisté kampaně „Jsme fér“). Nyní např. paní doktorka Horáková v televizní debatě na FTV Prima¹⁶ opět navozuje dojem, že se v případě jejich požadavku jedná pouze o drobné rozšíření definice manželství a o nic dalšího neusilují...)

Pravda je taková, že jak v teorii genderových aktivistů, tak v praxi zemí na západ od nás, se ukazuje, že požadavky na změnu pohlaví s problematikou

14 <https://www.lifesitenews.com/news/christian-bakers-fined-for-refusing-to-bake-cake-supporting-gay-marriage-in>.

15 Např. liberální sociolog Anthony Giddens hovoří v souvislosti se změnami sexuální orientace během života o „plasticity of sexuality“, viz http://www.reading.ac.uk/AcaDepts/lw/Reviewing_Sociology/archive/volume10/number2/10-2g.htm.

16 <https://prima.iprima.cz/zpravodajstvi/nazory-bez-cenzury-jeden-muz-a-jedna-zena-keri-spolu-maji-dite-to-je-zaklad-rodiny>.

tzv. manželství pro všechny souvisí velice těsně. Např. Jack Phillips¹⁷ by mohl vyprávět – stal se obětí nejprve v roce 2012 homosexuálních aktivistů za to, že jim odmítl upéct dort na jejich „svatbu“, a během nekonečných soudních pří, ve kterých posléze přišel prakticky o veškerý svůj svatební byznys, byl dokonce po určitou dobu přinucen Komisí pro občanská práva (CRC) státu Colorado podávat pravidelné zprávy o tom, že jeho byznys ani jeho zaměstnanci nejsou ovlivňováni jeho „homofobními“ názory. Vítězství u Nejvyššího soudu státu Colorado dosáhl až v roce 2018 (v té době již byl zastupován advokáty Alliance Defending Freedom – ADF). Nicméně již v roce 2017 byl opět „navštíven“,¹⁸ tentokrát transsexuálními aktivisty, a celý spor se opět opakoval. Nakonec jej ukončilo až rozhodnutí Nejvyššího soudu USA v roce 2019, který žalobu podporovanou CRC odmítl, nikoliv však z důvodu (potvrzení) práva na výhradu svědomí, nýbrž proto, že shledal, že CRC Jacka Phillipse žalovala z „nenávisti k náboženství“. Odůvodnění většinového stanoviska Nejvyššího soudu sepsal soudce Anthony Kennedy (liberál), který se tímto argumentačním úskokem vyhnul tomu, aby konzervativní většina Nejvyššího soudu mohla potvrdit právo na výhradu svědomí v podobných kauzách.

Bohužel ve skutečnosti se nás daný problém dotýká ještě mnohem těsněji (než jsou teorie našich oponentů nebo zkušenosti z mnohých západních zemí): Evropský soud pro lidská práva ve věci A. P., Garçon a Nicot proti Francii¹⁹ judikoval povinnost států přiznat transosobám údajně lidské právo změnit pohlaví bez chirurgické operace (jako součást práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). A naše Ministerstvo spravedlnosti nelenilo a již za ministra Pelikána začalo připravovat návrh příslušné novely.²⁰ A je to opravdu smutné, nicméně zajímavé čtení.

Co je však ještě zajímavější, jedno z připomínkových míst navrhovalo určitý kompromis, totiž zachování pojmu pohlaví jako kategorie nezměnitelné bez chirurgické operace a vedle toho zavedení pojmu genderu, který by bylo možné změnit prohlášením na matrice bez ohledu na biologickou stránku, tak jak to chtějí aktivisté LGBTI+ lobby. Tento kompromis byl však zástupci organizace Trans-parent odmítnut, protože dle jejich tvrzení nesplňuje jejich požadavky. Tato organizace údajně zastupuje zájmy tzv. transosob v ČR.

17 <https://echo24.cz/a/ShfcC/neuhasitelna-touha-nicit-lidi>.

18 <https://eu.usatoday.com/story/news/nation/2018/12/19/colorado-cake-baker-jack-phillips-faces-another-lgbtq-bias-allegation/2362740002/>.

19 [http://eslp.justice.cz/justice/judikatura_eslp.nsf/0/C5F5D6C2BBD22D4A-C12581E900388BCF/\\$file/A.%20P.%20Garçon%20a%20Nicot%20proti%20Francii_annotace.pdf?open&](http://eslp.justice.cz/justice/judikatura_eslp.nsf/0/C5F5D6C2BBD22D4A-C12581E900388BCF/$file/A.%20P.%20Garçon%20a%20Nicot%20proti%20Francii_annotace.pdf?open&).

20 <https://apps.odok.cz/veklep-detail?pid=KORNAZWHY3ZN>.

Podstatné však je, že tato organizace je členem aliance Jsme fér²¹ (je přímo uváděná na jejich webových stránkách). Čili jestliže paní doktorka Horáková navozuje dojem či dokonce tvrdí, že jim nejde o nic jiného než o změnu manželství, a zároveň člen jejich aliance odmítá dokonce i kompromis ohledně paralelního používání pojmu pohlaví a gender a prosazuje pouze svoje vidění světa, potom jednoduše paní doktorka Horáková veřejně neříká (celou) pravdu. To, že se jedná o dva odlišné zákony, na věci nic nemění, vždyť salámová metoda je přeci jejich hlavním modem operandi. Faktem však je, že jsou to stále titíž lidé a aktivisté LGBTI+ (není náhodou, že zkratka obsahuje kromě L a G mimo jiné i písmeno T).

Tento návrh, který se nyní projednává na Ministerstvu spravedlnosti za ohlušujícího ticha většiny našich investigativních a angažovaných novinářů, je pozoruhodný ještě z několika dalších důvodů: Předně je mimořádně radikální; původní návrh dokonce předpokládal, že změnit pohlaví by mohly již děti od 12 let, přičemž do 15 let se souhlasem rodiče (pouze jednoho rodiče, nikoliv obou rodičů!), nyní se uvažuje o posunutí hranice na 15. rok věku. Změna by se prováděla na matrice (např. ve Francii je rozhodování svěřeno soudu na úrovni našeho krajského soudu) a na základě vyjádření lékaře (nikoliv však na úrovni znaleckého posudku) a podmínkou pro změnu identity by nebylo ukončení a vypořádání předchozího manželství, jako je tomu u operativní změny, a dokonce ani skutečnost, že žena je např. těhotná. To samozřejmě vyvolává neuvěřitelné a až absurdní situace v oblasti občanského práva, práva sociálního zabezpečení i pracovního práva, jako např. popření principu, že matkou je žena, která dítě porodila, a nato navázání některých dávek (peněžitá pomoc v mateřství), ochrana zvláštních pracovních podmínek žen, těhotných, kojících apod.

Jestliže se někomu může zdát ohledně manželství homosexuálů, že nepotřebujeme ústavní definici manželství jako svazku muže a ženy v Ústavě a vystačíme si s explicitně nedefinovaným stavem jako doposud, potom v souvislosti s těmito připravovanými změnami je to naprosto nezbytné, má-li se zabránit tomuto šílenství, kdy reálně hrozí, že dítě sice počne matka, ale porodí jej již muž, nebo během života dítěte se z matky i opakovaně stane otec, z manželka manželka nebo ještě někdo zcela jiný (k tomu viz níže šesté stádium). Jen bych se chtěl ještě přimluvit, že zřejmě bude potřeba do oné ústavní definice doplnit, co se myslí pojmem muže a ženy, protože i tyto pojmy v kontextu těchto teorií a již i aktuálních praxí na Západě přestanou být jasné.

6. PLURALITA POHLAVNÍ (GENDEROVÉ) IDENTITY

Přejdeme k další etapě: Jak už jsem naznačil, přijetí genderové teorie v praxi vyvolá atak na binární pojmání člověka (tedy jako muže a ženy).

21 https://www.jsmefer.cz/stoji_za_nami#fer-organizace.

V tom (vedle užívání velice elastické terminologie) mimochodem tkví jedno z největších nebezpečí tzv. Istanbulské úmluvy,²² která jako první dokument takovéto mezinárodní právní síly (u nás má přednost před zákony) zavádí pojem genderu, který nejen umožňuje, nýbrž z důvodové zprávy²³ přímo vyplývá (poslední věta bodu 43 Důvodové zprávy), že předpokládá výklad tohoto pojmu nebinárním způsobem.

Podobně i důvodová zpráva²⁴ k připravovanému zákonu o změně identity bez chirurgické přeměny hovoří o „fluidní identitě“ (strana 5, druhý odstavec shora). Všimněte si, jak vždy předchozí etapa připravuje výchozí prostor pro další „pokrok“, o němž aktivisté LGBTI+ tak rádi hovoří, avšak nikdy nám neprozradí, kde se to má vlastně zastavit... a co je tedy skutečným cílem této revoluce, protože o nic jiného než o revoluci se nejedná. Bez zajímavosti jistě není, že u nás je proti tomuto zákonu i předseda české sexuologické společnosti.²⁵

Odpůrci rušení pojetí manželství jako exkluzivního svazku muže a ženy již delší dobu upozorňují na to, že logickým důsledkem bude ztráta smysluplnosti omezování manželství pouze na dvě osoby. Tento názor bývá pravidelně zástupci LGBTI+ agendy negován až zesměšňován. Nicméně faktem je, že logika je prostě neúprosná a empirie obvykle následuje: V Kolumbii už totiž zavedli i pluralitní manželství,²⁶ které není omezeno pouze na dvě osoby...

Mimochodem slovenský Parlament na konci března tohoto roku odmítl Istanbulskou úmluvu ratifikovat, podobně již dříve bulharský Ústavní soud ji prohlásil za nesouladnou s bulharskou ústavou. Zdá se, že podobně tomu bude v Maďarsku, Lotyšsku, Litvě, neratifikovaly rovněž Velká Británie, Lichtenštejnsko, Lucembursko, celkem 12 států Rady Evropy, a další dva ji vůbec nepodepsaly, takže není pravda, jak to sugerují některá média, že neratifikací bychom zůstali spolu s Ruskem a Ázerbájdžánem sami.

7. ZPŘÍŠŇOVÁNÍ POSTIHŮ PRO DISIDENTY

Potom již následuje pronásledování, respektive zpříšňování postihů pro disidenty a oponenty nových politických pořádků. Pronásledování lze v zásadě

22 Úmluva Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, viz https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/istanbulska-umluva-nasili-na-zenach-cely-obsah-text-zneni-smlouva-rada-evropy.A181108_094052_domaci_lesa, <https://www.vlada.cz/cz/ppov/rovne-prilezitosti-zen-a-muzu/aktuality/ceska-republika-podepsala-istanbulskou-umluvu-proti-nasili-na-zenach--143594/>.

23 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52016PC0109>.

24 <https://apps.odok.cz/veklep-detail?pid=KORNAZWHY3ZN>.

25 <https://www.ceska-justice.cz/2014/05/jaroslav-zverina-pohlavni-prislusnost-by-nemela-byt-volitelna/?fbclid=IwAR30wM9n7h2PGDJI6UbbUXevjhv4a1VVbbG7Tg-GiQedCvF0LiGNo-a0-CX4>.

26 <https://www.bbc.com/news/world-40655103>.

rozlišit na měkké, kam lze zahrnout diskreditaci, dehonestaci, manipulaci s fakty, a tvrdé, kam patří vyhazování ze studia, ze zaměstnání, profesní likvidace, pokuty, vězení atd.

Namátkově k první skupině uvedu několik příkladů jen z poslední doby a vztahující se bezprostředně k naší situaci. Mohl bych zmínit např. článek v Mladé frontě Dnes ze dne 29. 3. 2019 Americká krajní pravice financuje kampaně v Evropě, prosazuje svoje zájmy,²⁷ v němž se lze dočíst i věty, za které by se nemuselo stydět ani normalizační Rudé právo, jako např.: „Je hluboce znepokojivé vidět americké krajně pravicové miliardáře, jak se snaží exportovat svoji nenávisť do Evropy...“. Na tomto článku je pozoruhodných hned několik věcí: Předně, že odpůrci homosexuálních sňatků jsou automaticky nálepkováni jako „krajně pravicoví nenávistníci“, kteří mají vazbu na Trumpovu administrativu (což je apriorně považováno za negativum), přičemž do výčtu zmiňovaných organizací je zahrnována i *Alliance Defending Freedom*,²⁸ která se podílí i na podpoře tohoto semináře. Další pozoruhodností je, že informace, ze kterých článek čerpá, jsou poskytnuty organizací *Open Democracy*,²⁹ která je financována jiným americkým miliardářem: Georgem Sorosem.

Dalším příkladem je např. vznik publikace při Evropském parlamentním fóru³⁰ pro populaci a rozvoj, kde se o oponentech LGBTI+ agendy otevřeně píše jako o „náboženských extrémistech“, „reakcionářích“ apod. Dokonce je zde identifikováno i jmenovitě 27 předních oponentů LGBTI+ agendy v Evropě (mezi nimi např. i zde přítomná Ludovine de la Rochère, v Česku dobře známá Gabrielle Kuby či bývalý eurokomisař Ján Figel).

Zástup proskribovaných vědců, akademiků, politiků a dalších veřejně činných osob se však rapidním tempem rozrůstá. Kdysi slavná Cambridge University, kde se i za „temného“ středověku pořádaly ostré disputace, dnes ruší hostování³¹ asi nejpůvodnějšímu psychiatrovi současnosti Jordanu Petersonovi, protože porušuje kodex korektnosti, kterou vnucují západnímu myšlení levicoví ideologové. V podobném duchu se nese i vyhazov Rogera Scrutona z pozice poradce britské vlády.³² A právě z úst tohoto dnes zřejmě nejvýznamnějšího britského žijícího filozofa, který v osmdesátých letech pořádal i v ČR bytové semináře pro nonkonformní myslitele, zaznívají opravdu varovná slova: „My v Británii vstupujeme do nebezpečného stavu společnosti, v němž

27 https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/usa-spojene-staty-ovlivnovani-krajni-pravice-donald-trump-steve-bannon-evropska-unie-volby.A190329_122820_zahranicni_dtt?

28 <https://www.adflegal.org/>.

29 <https://en.wikipedia.org/wiki/OpenDemocracy>.

30 <https://www.epfweb.org/node/114>.

31 <https://echo24.cz/a/SVxeZ/cambridge-zrusila-hostovani-profesorovi-proti-politicke-korektnosti>.

32 <https://www.postoj.sk/42427/roger-scruton-ospravedlnujem-sa-ze-premyslam>.

je přímé vyslovení úsudků protiřečících – anebo jen zdánlivě protiřečícím – úzkoprsmému souboru pravověrných názorů okamžitě trestáno skupinou samozvaných členů jakýchsi hlídek bdělosti.“

Potom už ani nepřekvapí, že jsou vylučovány z debaty byť třeba i skutečně provokativní (či snad i neakceptovatelné) názory a jejich nositelé. Ustupování tomuto mediálnímu i jinému nátlaku však jen posiluje apetit všech novodobých samozvaných inkvizitorů. A proto byť v konkrétním případě bychom asi s některými kontroverzními názory nesouhlasili, svobodě slova rozhodně neprospívá ani např. zrušení semináře v Poslanecké sněmovně dne 5. 4. 2019 na němž měl vystoupit Tommy Robinson.³³ Považuji totiž za nebezpečnou tendenci, když některé názory nebo dokonce osoby jsou již takřikajíc preventivně zakazovány a na jejich potlačování jsou používány metody nátlaku nejen ze strany státních orgánů, jako je policie, velvyslanec Velké Británie, poslanci apod., ale i bojkoty soukromými společnostmi – zrušení účtu na Twitteru, zrušení plateb na PayPal, omezení umístování videí na Youtube a Facebooku, aniž by v konkrétním případě bylo prokázáno, že se jednalo o něco protizákonného... Pokud o případné vině a trestu v otázkách překračování mezi svobody politického projevu, či dokonce o tom, koho je třeba společensky proskribovat, začnou místo soudů rozhodovat bojkoty soukromých společností,³⁴ a v tomto případě dokonce na doživotí, jsme na nedobré cestě kamsi do třicátých let minulého století v Německu.

K tomuto nálepkování a omezování svobodné debaty slouží čím dál více i takové skutkové podstaty jako je „hate speech“ nebo „homofobie“, přičemž je třeba zdůraznit, že v materiálech LGBTI+ aktivistů je za první stupeň „homofobie“ považována i tzv. „heteronormativita“. V tomto smyslu je za „homofoba“ považován každý, kdo se domnívá, že existuje něco jako normální – heterosexuální – orientace (a vedle ní jsou i orientace jiné), bez ohledu na to, jak tolerantní k ostatním sexuálním orientacím dotýčný je. Podobně ten, kdo nesouhlasí s možností přeměny pohlaví pouhým prohlášením na matrice, je považován za „transfoba“. Za toho je považován i ten, kdo odmítá užívat tzv. preferovaná zájmena, tedy neologismy speciálně vymyšlené pro celou plejádu nových genderových identit. S tím jsou potom spojeny různé provokace genderových aktivistů, o kterých by mohl vyprávět právě např. již výše zmiňovaný cukrář Jack Phillips³⁵ a mnozí jiní. Tím jsme se však již dostali k onomu tvrdému pronásledování, které jsem zmiňoval již výše např. u Kim Davisové nebo Felixe Ngoleho, manželů McArhurových apod.

33 <https://echo24.cz/a/S4MVV/cim-by-byl-tommy-robinson-pred-sto-lety>.

34 <https://www.info.cz/nazory/palicka-disident-21-stoleti-nechtene-dusledky-digitalni-likvidace-tommyho-robinsona-40632.html>.

35 <https://adfflegal.org/detailspages/client-stories-details/jack-phillips>.

8. SPORY O PRAKTICKÉ VĚCI

Následují spory o praktické věci, jako jsou veřejné záchodky pro tzv. třetí (a další) pohlaví, možnost používat veřejné záchodky příslušného pohlaví transosobami s odlišným pohlavím, avšak deklarovaně stejným genderem apod., spory o službu těchto osob v armádě, účast transsexuálních mužů v ženských sportovních kategoriích, rušení označení názvu „matka“ a „otec“ a nahrazování jich pojmy rodič „A“ a rodič „B“, resp. rodič „1“ a rodič „2“ jako je tomu již dnes ve Španělsku, Francii nebo Itálii (i když zde ministr Salvini přislíbil toto zrušit). V Kanadě dokonce již mají i rodiče „C“ (v důsledku surogátního mateřství, lépe řečeno obchodu s náhradním mateřstvím) a uvažuje se i o dalších písmenech abecedy... Vrcholem této etapy je pronásledování samotných homosexuálů, jednak těch, kteří s agendou LGBTI+ lobby nesouhlasí, tedy všech těch, kteří například usilují o změnu své sexuální orientace, veřejně kritizují agentu této lobby, např. o jednom případě psala před časem Lucie Sulovská v Echu24,³⁶ dalším byl např. francouzský komik Pierre Palmade.³⁷ Revoluce však začíná požírat svoje děti i jiným způsobem, totiž když Martina Navrátilová nesouhlasila s tím, aby transgender sportovci mohli soutěžit v ženských sportovních kategoriích, byla vyloučena³⁸ z LGBTI+ sportovní asociace Athlete Aly. Tento konflikt mezi homosexuálními představiteli LGBTI+ a transgenderovými zástupci této lobby je ve skutečnosti spíše logickým důsledkem jejich některých zcela odlišných antropologických východisek (např. mantrou homosexuálních aktivistů je tvrzení, že sexuální orientace je vrozená a nelze ji změnit – proto se snaží zakazovat byť dobrovolné pokusy o její změnu, naopak transgenderová teorie stojí na přesvědčení o možnosti měnit svoji orientaci, protože je pouze sociálním konstruktem). V tomto světle se ukazuje, že deklarovaná jednota homosexualistů a transgenderistů je jen politickým kalkulem při spolupráci na dekonstrukci přirozeného uspořádání rodiny, nicméně dříve nebo později lze předpokládat, že vezme za své.

9. ODNÍMÁNÍ DĚTÍ RODIČŮM

Poslední stadium by se dalo charakterizovat oním dnes již proslulým Piňhovým „vaše rodiny budou roztrženy“. Ačkoliv jsem i veřejně vyjadřoval výhrady k některým větám z proslulého kázání P. Piňhy na svátek sv. Václava, zejména k té o „táborech pracovního charakteru“, je třeba přiznat, že ono v médiích rovněž mnohokrát zesměšňované tvrzení o roztržení rodin se, byť

36 https://echo24.cz/a/SvfhZ/pitha-koncentraky-zminovat-nemusel?fbclid=IwAR1oD77u-xMxJ3eSa8nbYEEsloZ8h-aLwh1tS-kHTVA_V-XWq3vxiNSp4Gls#DfiiBGik8ATLq3sT01.

37 <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=18998>.

38 <https://sport.aktualne.cz/tenis/transgender-sportovkyne-podvadeji-rika-navratilova-za-to-ji/r~7dff908e35cf11e9b9980cc47ab5f122/?redirected=1557514050>.

dosud pouze v relativně omezeném až ojedinělém počtu, skutečně vyskytuje, viz například v USA (stát Ohio): Zde o něm referuje konzervativní médium³⁹ a zde liberální web.⁴⁰ Další případy jsou zaznamenány v souvislosti s odmítáním používat tzv. preferovaná jména.⁴¹

PODMÍNKY SVOBODY

Mohl bych o tom hovořit ještě dlouho, protože těchto případů skutečně přibývá téměř každý den jako hub po dešti. Mimochodem je až zarážející, jak je možné, že zájem tak malé skupiny (transsexuálů je kolem 0,01% populace) je schopen se prosadit, resp. vnutit svoje vidění světa celé společnosti, jako např. akceptaci možnosti měnit genderovou identitu a vytlačení pojmu pohlaví pojmem genderu, které si v praxi vynutí akceptaci nahrazení pojmu matka a otec pojmy rodič A, rodič B, apod. To, co jsem nazval šílenstvím, však primárně nesvědčí ani tak o síle této lobby, jako o neuvěřitelné slabosti identity většinové společnosti a zapomenutí hodnot, ze kterých vyrostla.

Co je však ještě důležitější, je skutečnost, že ideologické pozadí těchto teorií má závažné totalitární sklony a zásadním způsobem atakuje svobodu disidentů. V tom vidím blízkou podobnost s ideologií bolševismu, byť jeho metody, záměry i deklarované cíle byly samozřejmě odlišné.

Na začátku jsem vám slíbil historickou doušku na závěr, takže zde je: Před určitým časem se mi do ruky dostala téměř kompletní čísla časopisu *Obzory*, který vycházel v letech 1945–1948 a politicky měl velmi blízko k Československé straně lidové. A je to opravdu zajímavé, poučné, ale i smutné čtení. Lze v nich docela dobře identifikovat vlny nastupující totality, i snahu jim čelit na jedné straně či se s ní dohodnout, resp. činění si bláhových nadějí o možnosti kompromisu na straně druhé, resp. třetí. Já bych si dovolil připomenout jeden redakční text z ledna 1946 (pravděpodobně od Pavla Tigrida, který byl až do léta t. r. jedním ze dvou šéfredaktorů tohoto časopisu, následně byl za přílišnou kritiku vyhozen z Masarykova ministerstva zahraničí a od července 1946 již není uváděn ani jako šéfredaktor *Obzorů*). V té době byla vyhozena ze strany Lidové i Helena Koželuhová, která odmítala politiku appeasementu vůči komunistům a bylo jí vyčítáno, že překračuje rámec politiky Národní fronty. Umlčování a vylučování radikálních kritiků nastupující totality z vlastních řad je vždy prvním stádiem kapitulace před ní!

39 <https://www.washingtontimes.com/news/2018/feb/20/religious-parents-lose-custody-transgender-teen/>.

40 <https://edition.cnn.com/2018/02/16/health/ohio-transgender-teen-hearing-judge-decision/index.html>.

41 <https://www.konzervativniny.cz/na-policii-kvuli-twitru/>.

Ale abych se vrátil k onomu textu: Pavel Tigrid v něm vytyčuje tři základní předpoklady svobodné společnosti:

Volnost projevu.

Výkon spravedlnosti a nezávislost justice.

Svobodné volby.

A nyní si tato kritéria přiložme na současnou (nikoliv třetirepublikovou) situaci u nás i na Západě:

O podvazování svobody projevu a útocích na ni, vylučování, ostrakizaci, nálepkování a dehonestování oponentů a všech, kdo nepapouškují povinné mantry neomarxistů a tzv. liberálních demokratů (ve skutečnosti radikálních revolucionářů) zejména na Západě (ale v poslední době se tento jev pomalu začíná šířit i k nám – viz např. výzva homosexuálního aktivisty a profesora Martina C. Putny ve veřejnoprávním Českém rozhlase⁴² [stopáž 21.25 a násl.], aby bylo zakázáno vysílání FTV Prima, TV Barrandov a vydávání Parlamentních listů) již byla řeč.

Co se týká justice, tam je u nás situace ještě relativně uspokojivá, zmiňoval jsem však, že na Západě již značnou část hřiště ovládají různé Komise pro rovnost a podobné instituce, které šikanují a stíhají každého, kdo nastupující ideologii odporuje; a byť na nejvyšších pozicích ještě dochází občas ke korekcím největších výstřelků, právní bitvy, trvající i několik let, mívají pro oběti nové inkvizice ruiniující charakter. Bohužel atmosféra hysterie, presumpce viny (i u údajných provinění starých někdy desítky let) spíše vzrůstá, než že by opadávala (např. tzv. Me too, některé další kauzy sexuálního zneužívání církevními a dalšími představiteli, vyhledávání údajných provinění veřejně činných osob z dob, kdy byly ve věku puberty – viz např. schvalování kandidáta na post soudce Nejvyššího soudu USA Bretta Kavanaugha, již zmiňovaný soudní aktivismus, nyní snaha prosadit veřejnou žalobu i v ČR, která dá NGO další politické trumfy do rukou, rozšiřování obráceného důkazního břemena, dokonce pokusy omezovat advokátní mlčenlivost – v tzv. Istanbulské úmluvě, či zpovědního tajemství – Irsko, Austrálie atp.).

Svobodné volby jsou dosud nedotknutelné, jenomže v situaci, kdy naprostá většina médií podporuje jeden názor, veřejnoprávní média, placená z daní všech, z toho nevyjímaje a pro některé citlivé otázky je podpora (samozřejmě jen jednostranná) i z veřejných peněz (např. podpora pro referenda o vstupu do EU, i kampaň Jsme fér čerpá podporu z veřejných peněz, na rozdíl od kampaně za manželství muže a ženy atd.), lze o skutečně férové soutěži docela úspěšně pochybovat.

42 https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/centrum-klinika-zizkov-praha-martin-c-putna-exekuce_1901141807_ako.

K těmto uvedeným Tigridovým kritériím pro zachování svobodného politického režimu je ještě vhodné doplnit, že název textu, v němž tuto problematiku pojednával, se jmenoval „O veřejném matení pojmů“ (redakční článek *Obzorů* ze dne 26. 1. 1946). Je zřejmě symptomatičké, že nová totalita vždy přichází i skrze matení pojmů, lži a polopravdy. Tigrid ve svém textu kritizuje komunistické manipulace s pojmy jako lidová demokracie, svoboda či lidská práva, která jsou naplňována jiným obsahem, než jaký jim obvykle posluchači přikládají. Nakonec o totalitních manipulacích s jazykem v podobě tzv. newspeaku již bravurně pojednával George Orwell či v relativně nedávné době brilantní německý filosof Joseph Pieper v práci nazvané (v anglickém překladu) *Abuse of Language, Abuse of Power* (Ignatius Press: San Francisco, 1992). Dejme si proto velmi bedlivý pozor, když někdo začne zavádět vágní či podivné pojmy, jako pluralita pohlaví, genderů, nebo zdánlivě takové „maličkosti“, jako tvrzení, že dítě se „vyskytne“ v homosexuálním vztahu. Žádné dítě se ještě v homosexuálním vztahu „nevyskytlo“, ve skutečnosti má vždy nějaké dva biologické rodiče: otce a matku, nikoliv rodiče A či B, ani strejdu, ani zkumavku...

A jaké je podle mne poučení z dob Třetí republiky? Domnívám se, že následující: Strany národní fronty se předem takříkajíc vykastrovaly tím, že akceptovaly strategický rámec Smlouvy o československo-sovětském přátelství a strategické orientace na SSSR a domnívaly se, že je možné i v tomto rámci „uhrát“ kompromis s bolševiky, ačkoliv se v té době vědělo již desítky let, jakou mají bolševici teorii a jakou praxi tam, kde jsou u moci. Demokratické strany však samy vylučovaly ze svých vlastních řad ostré kritiky, kteří vstřícnost vůči komunistům a omezování svobody kritizovali. A tak byly nejprve zakázány všechny pravicové strany s odůvodněním, že inklinují k fašismu, potom byli zlikvidováni všichni radikální kritikové uvnitř středových stran, které fungovaly v rámci Národní fronty (jako např. Pavel Tigrid nebo Helena Koželuhová v Lidové straně, ale je nutné říci, že lidovci v tom zdaleka nebyli nejhorší) a nakonec prakticky nebylo dost lidí, kteří by svobodu proti nastupující totalitě bránili. Žádný appeasement ještě žádné zlo nezastavil!

A v tomto světle se ukazuje potřeba ústavní definice manželství jako muže a ženy, tak jak je to zakotveno v ústavách všech zbývajících států Visegradské čtyřky, protože ústavní definice je dosud jediná hráz, kterou se nikdo nepokusil jakýmkoliv způsobem prolomit.

A na závěr bych shrnul: známe teorii našich oponentů, víme, jaká je situace v zemích, kde, abych tak řekl slovy klasika, „zítra znamená včera“, a je jen otázka, zda opět naletíme jejich lžím jako v roce 1946, tedy v roce, kdy se v ČSR na dlouhých 44 let konaly poslední svobodné volby.

Děkuji vám za pozornost.

Manželství a rodina: Kde vzniká pravomoc EU

ADINA PORTARU
ADF INTERNATIONAL

1. PŘEDSTAVENÍ

Společnost *ADF International* je na víře založená právnícká organizace, která chrání základní lidské svobody a chrání neodmyslitelnou důstojnost všech lidí. Společnost se účastnila či spolupracovala na poskytování právního poradenství a intervenovala ve více než padesáti významných případech před Evropským soudem pro lidská práva; je nám ctí zde dnes být a moci v českém Parlamentu ČR mluvit o tématu manželství a rodiny.

2. OBECNÉ POZNÁMKY

Manželství je téma, které se přímo dotýká každého z nás. Proč? Protože je přirozenou a základní jednotkou společnosti a má nárok na ochranu společnosti a státu. Pojetí manželství jako spojení mezi jedním mužem a jednou ženou je nadčasové a jedinečné. Manželství vyjadřuje skutečnost, že muži a ženy do rodinného života přinášejí rozdílné, nenahraditelné dary. Rozličné kultury a vyznání v průběhu historie potvrdily, že manželství je ideálním prostředím pro výchovu dětí. *Jedinečnost* toho svazku je důvodem, proč je manželství uznáváno a chráněno.

Tyto aspekty se zdají jednoduché a přirozené. Se současnými výzvami a časem se společnost stále více a více zabývá otázkou manželství a rodiny, rolí mužů a žen. Existují hlasy, které tvrdí, že manželství jednoho muže a jedné ženy lze předefinovat, změnit bez jakýchkoliv problémů, bez jakéhokoli významného dopadu na společnost, vzdělání a budoucnost dětí.

Když předefinujeme manželství, když řekneme, že manželství je něco jiného, než toto jedinečné spojení mezi jedním mužem a jednou ženou, ve skutečnosti tím říkáme, že dítě vyrůstá stejně dobře bez matky nebo otce. Prostě nahradíme matku dalším mužem, nebo otce jinou ženou, a řekneme, že to je pro děti *naprosto* stejné.

Současné události jsou zásadní výzvou pro manželství a rodinu: pro definici, obsah a ochranu. A v tomto kontextu je přirozené zkoumat, co k tomu říká zákon a přední evropské soudy.

3. JUDIKATURA EU A ESLP O MANŽELSTVÍ

Stručně řečeno, mezinárodní právo uznává rodinu jako přirozenou a základní jednotku společnosti, jež má nárok na ochranu společnosti a státu.

PRÁVNÍ OCHRANA MANŽELSTVÍ A RODINY

Zákony na ochranu manželství a rodiny jsou výslovně obsaženy v mezinárodních a evropských úmluvách o ochraně lidských práv, jako např. v článku 12 *Evropské úmluvy o lidských právech* (EÚLP), článku 16 *Všeobecné deklarace lidských práv* (VDLP), článku 23 *Mezinárodního paktu o občanských a politických právech* (MPOPP), článku 10 *Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech* (MPHSKP) a článku 9 *Listiny základních práv Evropské unie* (Listina EU).

Tyto mezinárodní nástroje uvádějí, že „muži a ženy, způsobilí věkem k uzavření manželství, mají právo uzavřít manželství a založit rodinu,“¹ a že „rodina je přirozenou a základní jednotkou společnosti a má nárok na ochranu společnosti a státu.“²

Podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP), článek 12 [právo uzavřít sňatek] „zakotvuje tradiční pojetí manželství jako svazek mezi *jedním mužem a jednou ženou*.“³

Státy navíc „mají určitý prostor uvážit přesné postavení přiznané alternativním způsobem uznávání“ vztahů mezi osobami stejného pohlaví, a jeho rozdíly týkající se práv a povinností vyplývajících z manželství.⁴

ESLP zjistil, že úzký vztah k tradičnímu pojetí manželství, které je základem článku 12, poskytlo dostatečný důvod pro to, aby státy úmluvy nadále přijímaly biologická kritéria pro určení pohlaví osoby za účelem manželství.

V této souvislosti Soud podotýká, že manželství má hluboce zakořeněné společenské a kulturní konotace, které se mohou v jednotlivých společnostech značně lišit. Soud znovu opakuje, že *nesmí tlačit, aby vlastním úsudkem nahradil úsudek vnitrostátních orgánů, které mají nejlepší předpoklady posoudit a reagovat na potřeby společnosti*.⁵

Stejně chápání se odráží ve Výboru pro lidská práva Organizace spojených národů, který při výkladu výrazu „muži a ženy, způsobilí věkem k uzavření manželství“ jasně uvedl, že:

1 EÚLP, čl. 12; viz také MPOPP, čl. 23, odst. 2.

2 VPLP, čl. 16, odst. 3; MPHSKP, čl. 10 odst. 1.

3 *Hämäläinen v. Finsko*, č. 37359/09 (16. června 2014), odstavce 71 a 96, uvedeno rovněž v *Chapin a Charpentier v. Francie*, č. 40183/07 (9. června 2016), odstavec 37 (kurzíva byla doplněna).

4 *Chapin a Charpentier v. Francie*, č. 40183/07 (9. června 2016), odstavec 48.

5 *Schalk a Kopf v. Rakousko*, č. 30141/04 (2010), odstavce 58, 60, 51 a 62 (kurzíva byla doplněna).

Článek 23 odst. 2 MPOPP (dále jen Paktu) je jediným podstatným ustanovením Paktu, které definuje právo tím, že používá pojem „muži a ženy“, a nikoli „každá lidská bytost“, „každý“ a „všechny osoby“. Použití výrazu „muži a ženy“, spíše než obecné pojmy používané jinde v Části III Paktu, bylo důsledně a jednotně chápáno tak, že naznačuje, že smluvní závazek smluvních států vyplývající z článku 23 odst. 2 Paktu je uzнат jako manželství pouze spojení mezi mužem a ženou, kteří si přejí uzavřít spolu sňatek.

S ohledem na rozsah práva uzavřít manželství podle článku 23 odst. 2 Paktu nemůže Výbor konstatovat, že pouhým odmítnutím uzavřít manželství mezi homosexuálními páry porušil smluvní stát práva autorů podle článků 16, 17, 23, odst. 1 a 2 nebo 26 Paktu.⁶

Zatímco právo mužů a žen uzavřít manželství je mezinárodním právem uznáno, odpovídající právo na „manželství“ stejného pohlaví neexistuje.

ESLP navíc opakovaně rozhodl, že EÚLP nezaručuje členským státům právo ani odpovídající povinnost zavést manželství stejného pohlaví. Velký senát ESLP rozhodl, že ani článek 8, který chrání soukromý a rodinný život, ani článek 12 zaručující právo uzavřít manželství, nelze chápat tak, že „ukládají smluvním státům povinnost poskytnout párům stejného pohlaví přístup k manželství“.

Tento výklad byl konsolidován rozsudkem *Chapin a Charpentier v. Francie*.⁷ V tomto rozsudku ESLP připomněl *Hämäläinen v. Finsko* a *Oliari a další v. Itálie* a jednomyslně potvrdil neexistenci práva na „manželství“ stejného pohlaví.⁸

PRÁVO EU

Podle práva EU je oblast manželství a rodiny jednoznačně vyhrazena pravomocí jednotlivých států a definicím ve vnitrostátním právním řádu každého členského státu. Zakládající smlouvy EU se k tématu manželství a rodiny zcela záměrně téměř nevyjadřují. Článek 9 *Listiny základních práv EU* (dále jen Listina) stanoví, že „právo uzavřít manželství a založit rodinu je zaručeno v souladu s vnitrostátními zákony, které upravují výkon těchto práv“.

Podle článku 6 odst. 3 *Smlouvy o Evropské unii* (dále jen SEU) musí být *Listina EU* vykládána „s náležitým přihlédnutím“ k vysvětlením zmíněným v *Listině*. Je důležité poznamenat, že tyto skutečnosti ve vztahu k člán-

6 *Juliet Joslin a další v. Nový Zéland*, Zpráva č. 902/1999, UN Doc A/57/40 at 214 (2002) odstavce 8.2 a 8.3.

7 *Chapin a Charpentier v. Francie*, no. 40183/07 (9 June 2016).

8 *Tamtéž*, odstavec 39.

ku 9 (právo uzavřít manželství a založit rodinu) zdůrazňují, že „tento článek nezakazuje ani nepřikazuje přiznat svazkům mezi lidmi stejného pohlaví status manželství“.⁹

To potvrdila i judikatura tohoto Soudu. V rozsudku *Römer* byl Soudní dvůr EU požádán, aby rozhodl o rozdílu výpočtu penzijního připojištění mezi osobou, která uzavřela životní partnerství s jinou osobou stejného pohlaví, na jedné straně, a manželi na straně druhé. S ohledem na manželskou a občanskou situaci tento soud uvedl, že „právní předpisy týkající se rodinného stavu osob spadají do pravomoci členských států“.¹⁰

V podobné věci týkající se neuznání nároku na důchod osoby pozůstalé z páru osob stejného pohlaví rozhodl tento Soud, že „osobní stav a dávky z něj vyplývající jsou záležitosti, které spadají do pravomoci členských států, a právo Společenství tuto pravomoc neomezuje.“¹¹

Nedávno, v případě *David L. Parris*, byl tento Soud vyzván, aby rozhodl o poskytování dávek při úmrtí partnerů stejného pohlaví. Při této příležitosti Soudní dvůr zopakoval, že „členské státy... mohou svobodně poskytovat či neposkytovat manželství osobám stejného pohlaví nebo alternativní formu uznání jejich vztahu“.¹²

COMAN

Dne 5. června 2018 vydal Soudní dvůr EU rozsudek prostřednictvím předběžného řízení ve věci *Coman a další v. Rumunsko*. Případ se týká volného pohybu občanů EU mezi členskými státy EU podle směrnice 2004/38/ES o volném pohybu. Otázkou bylo, zda by směrnice mohla být prosazována tak, že by přikázala členským státům, jež definují manželství jako svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, udělit manželství stejného pohlaví uzavřené ho v jiném členském státě EU právní účinek.

V tomto případě Soudní dvůr Evropské unie potvrdil svou zavedenou judikaturu, podle níž „postavení osoby, které je relevantní pro pravidla manželství, je záležitostí, která spadá do pravomoci členských států a právo EU do této kompetence nezasahuje“.¹³ **V důsledku toho se členské státy mohou svobodně rozhodnout, zda povolí uzavření manželství osobám stejného pohlaví či nikoliv.**

9 Agentura pro lidská práva (FRA) <<http://fra.europa.eu/en/charterpedia/article/9-right-marry-and-right-found-family>> (kurziva byla doplněna).

10 *Jürgen Römer v. Svobodné a hanzovní město Hamburk*, C-147/08 (10. května 2011), odstavec 38.

11 *Tadao Maruko v. Versorgungsanstalt der deutschen Bühnen*, C-267/06 (1. dubna 2008), odstavec 59.

12 *David L. Parris v. Trinity College Dublin*, C-443/15 (24. listopadu 2016), odstavec 59.

13 *Coman a další*, C-673/16 (5. června 2018), odstavec 37.

Případ *Coman* také uvedl, že ve věcech volného pohybu a v rámci přesně vymezených limitů, může být provedeno uznání oddacího listu osob stejného pohlaví, jež byl legálně získán v členském státě EU, nicméně **pouze pro účely udělování práv EU na sloučení rodiny**.¹⁴

Studie, kterou zadala Síť evropských asociací LGBTiQ rodin (NELFA) a již napsala profesorka Alina Tryfonidouová, zdůraznila řadu dobře definovaných parametrů a omezení tohoto případu.

Závěry

Na závěr lze říci, že členské státy a ne EU ani jiné mezinárodní instituce či orgány mají pravomoc definovat, co v rámci jejich vlastních právních systémů manželství znamená. Otázka, kterou je třeba velmi pečlivě řešit, je: jaké jsou důsledky předefinování toho, co manželství po tisíciletí znamenalo?

Co způsobíme tvrzením, že manželství již není tím jedinečným spojením mezi jedním mužem a jednou ženou, manželem a manželkou, otcem a matkou? Co způsobíme tvrzením, že manželství je vlastně spojením jakýchkoli dvou lidí, kteří se milují? Pokud záleží jen na lásce, proč potom nevzkročíme na nekonečném kluzkém svahu předefinování manželství?

*ADF International je nezisková, lidskoprávní organizace, která hájí právo lidí svobodně žít své náboženství. Advokáti této organizace zastupovali cukráře Jacka Phillipse ve známém případě *Masterpiece Cakeshop v. Colorado Civil Rights Commission* a zastupuje ho v současném sporu *Masterpiece Cakeshop v. Evans*.*

14 Tamtéž, odstavec 36.

Zkušenosti z manželství dvou mužů nebo dvou žen ve Francii

LUDOVINE DE LA ROCHERE PŘEDSEDKYNĚ Hnutí LE MANIF POUR TOUS

Úvod

Genderová ideologie se ve Francii šířila po dlouhá léta pokradmu.

Myšlenka, že „*se narodí dítě pohlaví mužského nebo ženského, ale tím se člověk mužem nebo ženou nestává*“, se zdála a stále se zdá být natolik nereálná, že většina Francouzů, včetně politiků, nevěřila, že tato hypotéza bude mít nějaký vliv.

Ale tato ideologie má za následek, že skutečnost, zda je pár tvořený mužem a ženou nebo dvěma muži nebo dvěma ženami, není důležitá, včetně založení rodiny, a tedy uzavření manželství. To je jeden z hlavních principů zákona nazvaného „manželství pro všechny“, tj. zákona, který dne 23. dubna 2013 ve Francii legalizoval manželství dvou mužů nebo dvou žen a právo na osvojení.

Jak jste si všimli, zákon byl od počátku nazvaný „manželství pro všechny“, což je název velmi ošidný, neboť opomíjí skutečnost, že součástí návrhu zákona je rovněž právo na osvojení. To vytváří dojem, že někteří lidé do té doby manželství uzavřít nemohli. To ale není pravda, protože každý dospělý muž nebo žena manželství samozřejmě uzavřít mohli, ale pouze za podmínky, které umožňují mít děti, což je účelem manželství. A to vyvolalo dojem velkorysého projektu.

ZÁNIK SLOV OTEC A MATKA VE FRANCOUZSKÉ LEGISLATIVĚ

Ve **školských a studentských formulářích** a ve formulářích pro osvojení a dalších nahradila slova „**otec**“ a „**matka**“ slova „**Rodič 1**“ a „**Rodič 2**“.

ZÁNIK OTCE A MATKY V SYMBOLICKÝCH OBRAZECH

Od odhlasování zákona byly všechny společnosti a instituce, jejichž logo zobrazovalo rodinu:

- buď zrušeny,
- nebo upraveny na zobrazení nediferencované: 2 neutrální siluety pro rodiče a 1 nebo více neutrálních siluet pro děti.

Den matek, do roku 2013 ve školách svátek velmi důležitý, byl zrušen nebo se stal svátkem „rodičů“.

Ministerstvo pro rodinu bylo později přejmenováno na „ministerstvo pro rodinu“. A teď žádné ministerstvo pro rodinu neexistuje.

OSVOJENÍ

Zákon tedy legalizoval osvojení dvěma muži nebo dvěma ženami, ale ve skutečnosti je k osvojení jen velmi málo dětí, a postup je dlouhý a složitý. Ve Francii je 25 000 registrovaných párů na ani ne 4 000 osvojení ročně.

Proto, jakmile bylo manželství dvou mužů nebo dvou žen a právo na osvojení odhlasováno, začaly se objevovat požadavky na možnost umělého oplodnění (PMA) pro ženské páry a náhradního mateřství (GPA).

UMĚLÉ OPLODNĚNÍ – PMA

Od odhlasování zákona tlak na umožnění umělého oplodnění pro jednotlivce a páry stejného pohlaví značně zesílil a vzniklo několik návrhů zákona podaných v době, kdy byl prezidentem François Hollande a pak Emmanuel Macron. V tuto chvíli, vzhledem k tomu, že hnutí *La Manif Pour Tous* (Demonstrace pro všechny) bylo schopno se mobilizovat, po sobě následující vlády řešení pokaždé odložily. Současný premiér Edouard Philippe ale oznámil, že příští červen bude předložen návrh zákona, který má umělé oplodnění pro ženské páry a svobodné ženy legalizovat, to znamená umělé oplodnění pro dítě bez otce.

Objevily se články, z nichž jeden podepsaly ženy, které umělého oplodnění využily jako svobodné nebo homosexuálně orientované, další článek podepsali lékaři, kteří svobodným nebo homosexuálně orientovaným ženám využití umělého oplodnění umožnili.

Od roku 2013 se všechny gay-pride odehrávají kolem požadavku na „právo na založení rodiny“, které by mělo jít ruku v ruce s „právem na manželství a osvojení“: jelikož manželství „pro všechny“ bylo legalizováno, zákon by nyní měl být doplněn o legalizaci umělého oplodnění bez otce.

Umělé oplodnění bez otce představuje obrovský problém, humánní, sociální, etický a právní:

vědomě by děti připravilo o otce,

ve Francii by vznikl obchod s pohlavními buňkami, tj. člověk by se stal předmětem koupě a prodeje. To se totiž stalo ve všech zemích, které umělé oplodnění rozšířily. Darování pohlavních buněk k pokrytí potřeb párů žen a svobodných žen nestačí - 100% z nich totiž potřebuje pohlavní buňky mužské. A všechny tyto země začaly obchodovat: buď mužům za pohlavní buňky platí, nebo oficiálně udržují dárcovství, ale ve skutečnosti je kupují v zemích,

keré za to mužům platí. Například Británie a Belgie nakupují ve Španělsku a Dánsku, Kanada zase nakupuje ve Spojených státech.

Umělé oplodnění bez otce dělá z lékařství poskytování služeb: místo léčby a prevence nemocí - podle účelu - slouží k naplňování individuálních tužeb. Jakmile je tato hranice překročena, jakmile je přiznáno „právo na dítě“, pak je to „právo na dítě, jaké chci“.

Umělé oplodnění šlape po nejzákladnějších potřebách dětí, zahajuje éru nakládání s člověkem jako s komoditou, éru eugeniky a transhumanismu.

NÁHRADNÍ MATEŘSTVÍ – GPA

Od odhlasování manželství dvou mužů nebo dvou žen se značně zvýšil také tlak na legalizaci náhradního mateřství. Důvody jsou totožné s důvody pro umělé oplodnění.

Filmy, knihy, mediální fóra, zprávy think-tanků, které propagují náhradní mateřství, vznikají rychle za sebou.

Nicméně vzhledem k tomu, že nakládání s člověkem jako s komoditou je v kontextu náhradního mateřství mnohem patrnější, než v kontextu umělého oplodnění bez otce, zaměřují se zastánci náhradního mateřství na tzv. „altruistické náhradní mateřství“ nebo „etické umělé oplodnění“. Žádají tedy o dohled nad náhradním mateřstvím, což ve skutečnosti znamená jeho legalizaci.

Jak o tom svědčí kulturní tlak a prohlášení mnoha progresivních politiků, k této legalizaci hned tak nedojde. Domnívají se totiž, že prioritou je umělé oplodnění bez otce a že francouzská veřejnost ještě na náhradní mateřství není zcela připravena, a to ani v případě náhradního mateřství údajně altruistického.

Co se týče náhradního mateřství takzvaně „altruistického“ nebo „etického“, okamžitě zdůrazňují, že ženu si nelze pronajmout, ať už za odměnu nebo za pouhou náhradu. A dítě nemůže být prodáno, ale nemůže být ani darováno. Takže bez ohledu na podmínky, žádná forma náhradního mateřství není přijatelná. Jinak řečeno, všechny formy náhradního mateřství nastolují stejné humánní, etické, sociální a právní problémy.

MEZITÍM INICIÁTOŘI NÁHRADNÍHO MATEŘSTVÍ ZMĚNILI TAKTIKU:

Ve Francii se jim podařilo přesvědčit veřejnost, že u dětí, které si francouzští občané formou náhradního mateřství objednali v jiných zemích, by vznikl problém se státní příslušností a osobními údaji. Podle nich by šlo o „stínové občany republiky“. Proto by měly být zapsány do francouzské matriky a je třeba učinit opatření, aby se nestaly osobami bez státní příslušnosti.

Ve skutečnosti to vůbec není pravda: tyto děti, stejně jako všechny děti, mají rodný list vydaný v zemi, kde se narodily - a tedy občanský status - a tudíž státní příslušnost země, v níž se narodily. Kromě toho, když jsou

vychovávány ve Francii, podle zákona za několik let v každém případě francouzskou státní příslušnost získají.

Ve skutečnosti je to způsob, jak schválit praktiku náhradního mateřství, aniž by to bylo vysloveno: při přepisu rodného listu chtějí být objednavatelé samozřejmě uvedeni jako rodiče dítěte, bez ohledu na to, zda se jedná o muže a ženu nebo o dva muže.

Jak víte, Evropský soud pro lidská práva několikrát v roce 2014 Francii odsoudil, protože nechtěla do zápisu uvést příbuzenský vztah dítěte s jeho biologickým otcem (který je buď mužem z páru muž-žena, nebo jedním ze dvou mužů páru mužského).

Místo aby se odvolala, se Francouzská vláda Evropskému soudu pro lidská práva podvolila.

Od nynějška je tedy příbuzenský vztah dítěte, pokud jde o jeho biologického otce, do francouzského občanského registru uváděn.

Bitva se nyní svádí o manželského partnera otce: buď je to muž, a v tomto případě zjevně není otcem dítěte, nebo je to žena, ale není matkou, protože dítě se narodilo matce náhradní.

Od července roku 2018 kasační soud přiznal, že manželský partner otce si dítě osvojuje. Ve Francii se však jedná o úplné osvojení, to znamená osvojení, které vymaže původní příbuzenské vztahy dítěte. Dítě je tedy zapsáno jako dítě pana a paní (která ve skutečnosti jeho matkou není) a pana a pana [SIC].

To však stále iniciátorům náhradního mateřství nestačí, ani těm, kteří si objednali jedno nebo více dětí v zahraničí.

Nyní chtějí, aby manžel/manželka byl/byla uvedena jako matka nebo otec dítěte, aniž by se prošlo procesem osvojení.

Místo aby to kasační soud zamítl, což měl podle francouzského práva učinit, požádal v rámci protokolu č. 16 Evropský soud pro lidská práva o vydání svého stanoviska.

Takže Francie nyní čeká na stanovisko Evropského soudu pro lidská práva, aby mohl účinky náhradního mateřství kompletně uznat.

Tak by se náhradní mateřství stalo praxí, která, i když by byla nelegální, by měla všechny atributy legality!

SVOBODA SVĚDOMÍ

20 000 starostů a náměstků francouzských starostů bojovalo již v roce 2012 za to, aby byla respektována jejich svoboda svědomí, to znamená, že nebudou muset uzavírat manželství dvou mužů nebo dvou žen.

Francois Hollande však na samém začátku řekl, že starostové, zástupci státu, by všichni měli aplikovat zákon.

Ve Francii je svoboda svědomí jednou ze základních svobod zakotvených v ústavě. Jinými slovy, základní pilíř francouzského legislativního systému. A svoboda svědomí se týká všech Francouzů bez výjimky, bez ohledu na to, zda jsou starostové nebo obyčejní občané.

Bohužel, i přes právní prostředky až na nejvyšší úrovni, mají starostové povinnost uzavřít sňatek dvou mužů nebo dvou žen, bez ohledu na to, zda chtějí nebo ne: platné sankce jsou pro ty, kteří odmítnou, obzvláště tvrdé.

GENDEROVÁ IDEOLOGIE VE ŠKOLE

Nyní v mnoha dětských knihách a v mnoha učebnicích nacházíme:

Příběhy, náměty, ilustrace o sexuální orientaci a genderových identitách.

Příběhy, náměty, ilustrace o rodinách se dvěma otci nebo dvěma matkami.

Příběhy, náměty, ilustrace o chlapcích, kteří se cítí jako dívky nebo dívky, které se cítí jako chlapci.

Pohádky a jiné příběhy jsou přepsány na základě rovnosti, ale rovnosti, z pohledu genderové ideologie, tj. včetně příběhů osvojení dvěma muži nebo dvěma ženami, umělého oplodnění bez otců, náhradního mateřství, atd.

ZMĚNA JMÉNA A POHLAVÍ

Na základě genderové ideologie a následkem manželství homosexuálů se zákon o změně pohlaví v registru občanů vyvíjel.

Změna vašeho jména se stává jednoduchou formalitou. A změna pohlaví vyžaduje pouze jednu věc: **cítit** se jako příslušník druhého pohlaví. Za 3 měsíce, bez lékařského potvrzení, může člověk pohlaví v registru občanů změnit.

Důsledků je velmi mnoho. Žena, která vystupuje jako muž a která tak zvnějšku vypadá, může změnit v registru občanů své pohlaví. Je přesto stále žena a může se například stát matkou. Takže média někdy hovoří o „těhotném muži“, o „muži, který porodil“ a „který kojí“.

ZÁVĚR

Na všechny tyto důsledky manželství dvou mužů nebo dvou žen hnutí *La Manif Pour Tous* (Demonstrace pro všechny) upozorňovalo již v roce 2012.

Zastánci pokroku a asociace LGBT neustále hnutí *La Manif Pour Tous* (Demonstrace pro všechny) obviňují z přehánění, manipulace strachu a výplodů fantazie, samozřejmě také, že jsou „homofobní“, „extremisté“, atd.

Bohužel, všechno se děje krok za krokem, i když jsme prozatím legalizaci umělému oplodnění bez otců a náhradnímu mateřství zabránili.

„Libération“, jeden z předních francouzských národních deníků, dokonce v červenci roku 2018 vydal článek z názvem: „*Manif pour tous (Demonstrace*

pro všechny) má ve všem pravdu“. Novináři samozřejmě vyjádřili potěšení z tohoto „vývoje“.

Prosím, nenechte se zmást: manželství je o založení rodiny. Nemůže tedy být uzavíráno mezi dvěma muži nebo mezi dvěma ženami bez obrovských následků na dítě a na společnost.

Paní Ludovine de la Rochère je čelní tváří hnutí, které v překladu znamená „demonstrace za všechny“, které v letech 2012 a 2013 zmobilizovalo miliony lidí po celé Francii. Nejmasovější protesty v ulicích od roku 1968 byly způsobeny přijetím homosexuálního manželství Národním shromážděním.

PROČ POTŘEBUJEME ÚSTAVNÍ
DEFINICI MANŽELSTVÍ

*Sborník přednášek z mezinárodního semináře
Aliance pro rodinu, z. s.*

Kolektiv autorů

Vydání první

V roce 2019 vydal Andrej Kutarňa – Edice ASK

Nová Ves pod Pleší

Tisk: Tiskárna Tria, Olbramovice

ISBN 978-80-907427-1-0